

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1939 r.

Nr 71

USTAWA

Poz.: 476—z dnia 28 lipca 1939 r. Prawo o sądach ubezpieczeń społecznych 1067

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA:

Poz.: 477—Skarbu z dnia 27 lipca 1939 r. o utworzeniu urzędu celnego w Körösmező 1105

478—Skarbu z dnia 27 lipca 1939 r. o utworzeniu podurzędu celnego w siedzibie przedsiębiorstwa Pierwsza Fabryka Lokomotyw w Polsce S. A. w Chrzanowie 1105

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz.: 479—z dnia 3 lipca 1939 r. w sprawie złożenia przez Brazylię dokumentu ratyfikacyjnego umów światowego związku pocztowego z dnia 20 marca 1934 r. 1106

480—z dnia 3 lipca 1939 r. w sprawie przystąpienia Litwy do umów światowego związku pocztowego z dnia 20 marca 1934 r. 1106

481—z dnia 3 lipca 1939 r. w sprawie złożenia przez Łotwę dokumentu ratyfikacyjnego umów światowego związku pocztowego z dnia 20 marca 1934 r. 1106

476

USTAWA

z dnia 28 lipca 1939 r.

Prawo o sądach ubezpieczeń społecznych.

CZĘŚĆ I.

Właściwość i ustrój sądów ubezpieczeń społecznych.

DZIAŁ I.

Właściwość.

Art. 1. Sądy ubezpieczeń społecznych sprawują wymiar sprawiedliwości w sporach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Art. 2. § 1. W rozumieniu prawa niniejszego:

- 1) zakres ubezpieczeń społecznych obejmuje również zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia;
- 2) instytucjami ubezpieczeń społecznych są również wszystkie instytucje, wykonujące zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia.

§ 2. Właściwością sądów ubezpieczeń społecznych objęte są także spory o zwrot składek i świadczeń instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 3. Do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych nie należą:

- 1) spory o prawo prywatne;
- 2) spory, wynikające ze sprawowania nadzoru nad instytucjami ubezpieczeń społecznych;

- 3) spory między instytucjami ubezpieczeń społecznych z zastrzeżeniem odmiennych przepisów szczególnych.

Art. 4. § 1. Skargi do sądów ubezpieczeń społecznych można wnosić tylko na decyzje instytucji ubezpieczeń społecznych, z których wynikają skutki prawne dla pracodawców, ubezpieczonych (zabezpieczonych) i ich rodzin oraz innych osób interesowanych, jak również w przypadkach, przewidzianych w art. 208 § 3 — 5, jeżeli prawo niniejsze lub inne akty ustawodawcze prawa skargi nie wyłączają.

§ 2. W sprawach o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa skargi można wnosić tylko na decyzje właściwych organów rozjemczych.

DZIAŁ II.

Ustrój.

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

Art. 5. § 1. Powołuje się:

- 1) okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych;
- 2) Trybunał Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie.

§ 2. Sądy ubezpieczeń społecznych wydają wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6. § 1. Ilekróć w prawie niniejszym użyto określeń „sąd (y) ubezpieczeń społecznych” lub „sąd (y)”, dotyczą one wszystkich sądów, wymienionych w art. 5 § 1.

§ 2. W przepisach prawa niniejszego przez wyrażenie „sędzia” rozumie się także prezesów i wiceprezesów sądów ubezpieczeń społecznych, jeżeli z danego przepisu nie wynika inaczej.

Art. 7. § 1. Językiem sądowym jest język polski.

§ 2. W sprawie używania innych języków w okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio przepisy, obowiązujące w sądownictwie powszechnym.

Art. 8. § 1. Poszczególne okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych ustanawiają rozporządzeniami Ministrowie Sprawiedliwości i Opieki Społecznej.

§ 2. Rozporządzenie, ustanawiające okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych, określa jego siedzibę, okręg i liczbę ławników, powoływanych z każdej z dwóch grup: pracowników i pracodawców.

§ 3. Zmiany siedzib, granic okręgów oraz liczby ławników poszczególnych okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych dokonywają rozporządzeniami Ministrowie Sprawiedliwości i Opieki Społecznej.

§ 4. Okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych można znieść tylko w drodze ustawy.

Art. 9. § 1. Koszty utrzymania sądów ubezpieczeń społecznych ponosi Skarb Państwa.

§ 2. Instytucje ubezpieczeń społecznych zwracają Skarbowi Państwa koszty utrzymania okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych oraz wyłożone przez Skarb Państwa wydatki, związane z postępowaniem przed tymi sądami.

§ 3. Zasady i sposób pokrywania przez instytucje ubezpieczeń społecznych przypadających na nie kosztów i wydatków określa w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu.

Rozdział II.

Okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych.

Art. 10. Okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych rozpoznają w pierwszej instancji sprawy, należące do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych.

Art. 11. Okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych składa się z prezesa, sędziów i ławników, a w miarę potrzeby także z jednego lub więcej wiceprezesów.

Art. 12. Okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych mogą dzielić się na wydziały na zasadach, określonych w regulaminie wewnętrznego urzędowania okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

Art. 13. § 1. Jeżeli prawo niniejsze nie stanowi inaczej, okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych orzekają w kolegiach, składających się z jednego sędziego, jako przewodniczącego, i dwóch ławników, jednego z grupy pracowników i jednego z grupy pracodawców.

§ 2. Przy rozpoznawaniu spraw w zakresie ubezpieczeń, obejmujących bądź wyłącznie pracowników umysłowych, bądź wyłącznie robotników lub górników, ławnikiem z grupy pracowników powinna być osoba, należąca do przedstawicieli danej kategorii pracowników.

§ 3. Również przy rozpoznawaniu spraw, dotyczących ubezpieczenia robotników, zatrudnionych w górnictwie i hutnictwie, w ramach ogólnego ubezpieczenia emerytalnego robotników, ławnikiem z grupy pracowników powinna być osoba, należąca do przedstawicieli tej kategorii pracowników.

§ 4. Skład kolegium orzekającego w przypadkach, wymienionych w § 2 i 3, ustala się według treści zaskarżonej decyzji.

Art. 14. § 1. Okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych orzekają jednoosobowo bez udziału ławników w sprawach:

- 1) o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa;
- 2) o świadczenia emerytalne (rentowe) dla członków rodziny, pozostałych po osobach, które pobierały już rentę, jeżeli świadczenia te nie są uzależnione od niezdolności do zarobkowania;
- 3) o zapomogę pośmiertną i zasiłek pogrzebowy;
- 4) o należności dodatkowe (odsetki zwłoki, koszty upomnień).

§ 2. Sądy te orzekają również jednoosobowo bez udziału ławników w sprawach:

- 1) o zawieszenie prawa do świadczeń;
- 2) o zmniejszenie świadczenia w przypadku zbiegu uprawnień do świadczeń z instytucji ubezpieczeń społecznych z różnych tytułów.

Art. 15. § 1. W sprawach, w których od orzeczenia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych nie służy skarga rewizyjna, przewodniczący kolegium orzekającego (art. 13) lub sędzia orzekający (art. 14) może przedstawić w toku postępowania zagadnienie prawne, budzące wątpliwości, wraz ze swą opinią do rozstrzygnięcia Trybunałowi Ubezpieczeń Społecznych. Trybunał rozstrzyga przekazane mu zagadnienie na posiedzeniu niejawnym w kolegium, określonym w art. 19, po wysłuchaniu wniosku rzecznika interesu publicznego lub złożeniu przez niego oświadczenia, iż nie zamierza złożyć wniosku.

§ 2. Jeżeli w sprawie, w której od orzeczenia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych nie służy skarga rewizyjna, sąd ten zamierza odstąpić od zasady prawnej, wpisanej do księgi zasad prawnych Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, — wówczas przedstawia zagadnie-

nie prawne wraz ze swą opinią do rozstrzygnięcia Trybunałowi.

§ 3. Rozstrzygnięcie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych wiąże w danej sprawie okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych.

Rozdział III.

Trybunał Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 16. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych:

- 1) rozstrzyga środki odwoławcze od orzeczeń okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych;
- 2) wyjaśnia przepisy prawne, które budzą wątpliwości lub których stosowanie wywołało rozbieżność w orzecznictwie;
- 3) orzeka w innych sprawach, przekazanych mu przez przepisy prawa.

Art. 17. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych składa się z prezesa, wiceprezesa i sędziów.

Art. 18. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych dzieli się na wydziały na zasadach, określonych w regulaminie wewnętrznego urzędowania Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 19. § 1. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych orzeka w kolegiach, składających się z trzech sędziów.

§ 2. W składzie tego kolegium orzekającego może brać udział bez prawa przewodniczenia jeden sędzia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, delegowany do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w trybie, określonym w art. 59.

Art. 20. § 1. Kolegium orzekające Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, określone w art. 19, może przekazać zagadnienie prawne, budzące wątpliwość, do rozstrzygnięcia kolegium siedmiu sędziów, po czym uchwaloną zasadę można wpisać do księgi zasad prawnych.

§ 2. Jeżeli w innej sprawie jakiegokolwiek kolegium orzekającego zamierza odstąpić od zasady prawnej, wpisanej do księgi, wówczas przedstawia daną zasadę do rozstrzygnięcia zgromadzeniu ogólnemu Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, po czym uchwaloną zasadę wpisuje się do księgi zasad prawnych.

§ 3. Odstąpienie od zasady prawnej, ustalonej przez zgromadzenie ogólne, nastąpić może tylko w drodze ponownego rozstrzygnięcia zgromadzenia ogólnego.

§ 4. Uchwały kolegium siedmiu sędziów oraz zgromadzenia ogólnego zapadają po wysłuchaniu wniosku rzecznika interesu publicznego.

Art. 21. § 1. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnia przepisy prawne na wniosek Ministra Sprawiedliwości, prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych lub rzecznika interesu publicznego na zgromadzeniu ogólnym.

§ 2. Uchwały zgromadzenia ogólnego zapadają po wysłuchaniu wniosku rzecznika interesu publicznego.

§ 3. Uchwały zgromadzenia ogólnego wpisuje się do księgi zasad prawnych.

Art. 22. § 1. Wydziałem Trybunału Ubezpieczeń Społecznych kieruje wiceprezes Trybunału.

§ 2. Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych może kierować jednym z wydziałów Trybunału oraz przewodniczyć każdemu kolegium orzekającemu.

Art. 23. § 1. Zgromadzenie ogólne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych składa się z wszystkich sędziów tego Trybunału, z wyłączeniem wszakże sędziów delegowanych (art. 59). Sędziowie są obowiązani brać udział w posiedzeniach zgromadzenia ogólnego.

§ 2. Na zgromadzeniu ogólnym przewodniczy prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych lub jego zastępca (art. 29).

§ 3. Do powzięcia uchwał zgromadzenia ogólnego wymagana jest obecność przynajmniej trzech czwartych jego członków. Uchwały zapadają większością głosów. Przewodniczący głosuje na równi z innymi członkami; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 24. Prócz spraw, wymienionych w art. 20 § 2 i w art. 21 § 1, zgromadzenia ogólne rozpoznają sprawy, przekazane im innymi przepisami, oraz te sprawy z zakresu administracji sądowej, co do których prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych zażąda opinii zgromadzenia ogólnego.

Art. 25. § 1. Najpóźniej w listopadzie każdego roku zgromadzenie ogólne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych wybiera na rok następny ze swego grona dwóch członków i dwóch zastępców do kolegium administracyjnego, w skład którego wchodzi ponadto prezes Trybunału, jako przewodniczący oraz powołany przez niego jeden członek zgromadzenia ogólnego.

§ 2. Kolegium administracyjne rozpoznaje sprawy w pełnym składzie. Przewodniczący głosuje na równi z innymi członkami. Uchwały zapadają większością głosów. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 26. § 1. Kolegium administracyjne najpóźniej w listopadzie każdego roku ustala za równo dla Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, jak i dla poszczególnych okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, podział czynności na rok następny lub na okres dłuższy, jeżeli szczególne akty ustawodawcze to stanowią, a w razie potrzeby — także w ciągu roku.

§ 2. Podział czynności obejmuje również ustalanie zastępstw, tudzież wyznaczanie składu kolegium sędziowskiego, powołanego do orzekania w sprawach, określonych w art. 102 § 2 lit. c) i w art. 110 lit. c) prawa o ustroju sądów powszechnych oraz w art. 76 prawa niniejszego.

§ 3. Podział czynności we wszystkich sądach ubezpieczeń społecznych następuje na podstawie wniosku prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, jednak podział czynności w poszczególnych okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych następuje po rozpoznaniu wniosków prezesów tych sądów.

§ 4. Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oznacza zakres czynności własny i wiceprezesów Trybunału.

Art. 27. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych wydaje zbiór swoich orzeczeń, zawierających rozstrzygnięcia zasadniczych zagadnień prawnych.

Rozdział IV.

Administracja sądowa i nadzór.

Art. 28. Czynności administracji sądowej pełnią prezesi sądów ubezpieczeń społecznych. Mogą oni powoływać do współdziałania w czynnościach administracyjnych, nie wyłączając nadzorczych, swoich zastępców, a w poszczególnych przypadkach — sędziów.

Art. 29. § 1. Zastępcą prezesa sądu ubezpieczeń społecznych jest najstarszy służbą wiceprezes lub sędzia.

§ 2. W razie przerwy w urzędowaniu prezesa sądu ubezpieczeń społecznych zastępcę może wyznaczyć:

- 1) Minister Sprawiedliwości — w stosunku do wszystkich sądów ubezpieczeń społecznych, spośród sędziów tego samego albo innego równorzędnego sądu ubezpieczeń społecznych lub Trybunału Ubezpieczeń Społecznych;
- 2) prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — w stosunku do okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, spośród sędziów tego samego sądu.

Art. 30. O starszeństwie służbowym wiceprezesów lub sędziów sądów ubezpieczeń społecznych, zajmujących stanowiska równorzędne w tym samym sądzie, rozstrzyga dzień nominacji na dane stanowisko, a w razie równoczesnego mianowania — dane w kolejności następującej:

- 1) czas, spędzony na równorzędnym stanowisku sędziowskim;
- 2) czas służby państwowej, liczony jednak nie wcześniej, jak od ukończenia studiów prawniczych z przepisnymi egzaminami;
- 3) wiek.

Art. 31. Nadzór nad sądami ubezpieczeń społecznych oraz nad sędziami i ławnikami pełnią:

- 1) prezes sądu ubezpieczeń społecznych — nad swoim sądem;
- 2) prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — także nad wszystkimi okręgowymi sądami ubezpieczeń społecznych.

Art. 32. § 1. Nadzór naczelny nad wszystkimi sądami ubezpieczeń społecznych oraz nad sędziami i ławnikami sprawuje Minister Sprawiedliwości.

§ 2. Minister Sprawiedliwości wykonywa nadzór ten osobiście, przez Podsekretarza Stanu lub przez delegowanych sędziów instancji równorzędnej lub wyższej sądów ubezpieczeń społecznych lub sądów powszechnych.

Art. 33. § 1. Osoby, powołane do nadzoru (art. 28, 31 i 32), mają prawo żądać wyjaśnień, wglądać w czynności i usuwać oczywiste usterki oraz z powodu dostrzeżonych przewinień kierować sprawę do sądu dyscyplinarnego, nadto Minister Sprawiedliwości oraz prezesi sądów ubezpieczeń społecznych, co do sądów podległych ich nadzorowi, mają prawo uchylać zarządzenia administracyjne, niezgodne z prawem oraz zarządzenia, niezgodne z regulaminami lub innymi przepisami porządkowymi.

§ 2. Osoby, powołane do nadzoru, mogą być obecne na rozprawie, toczącej się przy drzwiach zamkniętych.

§ 3. Prezesi sądów ubezpieczeń społecznych w granicach służącego im nadzoru, tudzież Minister Sprawiedliwości mogą w razie dostrzeżenia uchybienia zwrócić na nie uwagę oraz żądać usunięcia skutków uchybienia.

§ 4. Nadzór nie może wkraczać w dziedzinę, w której w myśl art. 64 ustawy konstytucyjnej sędziowie są niezawisli.

Art. 34. Do urzędników i niższych funkcjonariuszów sądowych stosuje się przepisy o nadzorze służbowym, zawarte w ustawie o państwowej służbie cywilnej.

Art. 35. § 1. Minister Sprawiedliwości kontroluje działalność służbową władz powołanych do nadzoru, deleguje osoby, wymienione w art. 32 § 2, do periodycznych wizytacji sądów ubezpieczeń społecznych oraz czuwa nad wykonaniem wydanych w drodze nadzoru zarządzeń.

§ 2. Minister Sprawiedliwości wydaje przepisy co do periodycznych wizytacji okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych przez prezesa, wiceprezesów lub sędziów Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 36. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych o spostrzeżonych przez siebie usterkach w urzędowaniu okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych zawiadamia prezesa danego sądu.

Art. 37. § 1. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, w razie dostrzeżenia przy rozstrzyganiu środków odwoławczych od orzeczeń okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych oczywistej obrazy przepisów ustawowych w postępowaniu tych sądów, władny jest — niezależnie od uprawnień, służących mu z mocy przepisów o postępowaniu, — stwierdzić uchybienie i wytknąć je danemu okręgowemu sądowi ubezpieczeń społecznych. Na żądanie okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych obowiązany jest

udzielić wyjaśnień. Stwierdzenie i wytknięcie uchybienia nie ma wpływu na daną sprawę.

§ 2. O wytknięciu uchybienia Trybunał Ubezpieczeń Społecznych zawiadamia prezesa właściwego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, a w wypadkach ważniejszych — ponadto Ministra Sprawiedliwości.

Art. 38. § 1. Regulaminy wewnętrznego urzędowania okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych i Trybunału Ubezpieczeń Społecznych wydaje w drodze rozporządzeń Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

§ 2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej oznacza w drodze rozporządzenia po upływie jakiego czasu i pod jakimi warunkami akta spraw sądowych będą w całości lub w części niszczone lub przekazywane instytucjom ubezpieczeń społecznych albo archiwom naukowym.

Rozdział V.

Sekretariaty sądów ubezpieczeń społecznych, urzędnicy i niżsi funkcjonariusze.

Art. 39. Sekretariaty sądów ubezpieczeń społecznych składają się z sekretarzy sądowych, urzędników kancelaryjnych oraz niższych funkcjonariuszów.

Art. 40. Do osób, wymienionych w artykule poprzedzającym, stosuje się odpowiednio przepisy art. 264, 265 i 267 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Rozdział VI.

Aplikanci sądowi.

Art. 41. Do sądów ubezpieczeń społecznych mogą być przydzielani aplikanci sądowi na okres czasu nie dłuższy, niż jeden rok.

Rozdział VII.

Biegli sądowi, tłumacze przysięgli.

Art. 42. § 1. Przy sądach ubezpieczeń społecznych mogą być ustanowieni biegli sądowi. Bliższe w tym względzie przepisy oraz zasady wynagrodzenia określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

§ 2. Czynności tłumaczy przysięgłych przy sądach ubezpieczeń społecznych pełnią tłumacze przysięgli, ustanowieni przy sądach powszechnych.

Rozdział VIII.

Spory o właściwość między sądami ubezpieczeń społecznych a innymi sądami i władzami.

Art. 43. § 1. Spory o właściwość między sądami ubezpieczeń społecznych a innymi

sądami administracyjnymi lub władzami administracyjnymi rozstrzyga Najwyższy Trybunał Administracyjny, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy o Trybunale Kompetencyjnym. Do zapowiedzenia i wytoczenia sporu imieniem instytucji ubezpieczeń społecznych oraz do wysłania przedstawiciela na rozprawę powołany jest Minister Opieki Społecznej.

§ 2. Orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawie właściwości wiąże w danej sprawie sądy ubezpieczeń społecznych.

§ 3. Spór o właściwość jest niedopuszczalny z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia sądu ubezpieczeń społecznych lub innego sądu administracyjnego.

Art. 44. § 1. W sporach o właściwość między sądami ubezpieczeń społecznych a sądami powszechnymi lub innymi sądami, podległymi w toku instancji sądom powszechnym, do zapowiedzenia i wytoczenia sporu o właściwość przed Trybunałem Kompetencyjnym powołany jest prezes właściwego sądu ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Jeżeli sporu o właściwość nie wytoczono w myśl przepisów ustawy o Trybunale Kompetencyjnym, rozstrzyga to orzeczenie sądowe, które się pierwsze uprawomocniło.

Art. 45. Spory, powstałe między sądami ubezpieczeń społecznych a sądami powszechnymi wskutek odmowy udzielenia pomocy sądowej przez sąd powszechny, rozstrzyga ostatecznie sąd apelacyjny przełożony nad sądem, do którego zwrócono się o pomoc.

DZIAŁ III.

Sędziowie.

Rozdział I.

Niezawisłość sędziowska.

Art. 46. Do sędziów sądów ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 79 — 81 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Rozdział II.

Tryb i warunki mianowania.

Art. 47. Na stanowisko sędziego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych może być mianowany, kto:

- 1) posiada warunki, wymagane w art. 82 lub 83 prawa o ustroju sądów powszechnych, oraz
- 2) posiada co najmniej trzy lata służby na stanowisku przynajmniej sędziego grodzkiego lub podprokuratora okręgowego w sądownictwie powszechnym, albo co najmniej 5 lat pracy w administracji rzą-

dowej na stanowisku referendarskim w zakresie ubezpieczeń społecznych lub na równorzędnym stanowisku w instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 48. § 1. Na stanowisko sędziego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych może być mianowany, kto posiada co najmniej pięć lat służby na stanowisku sędziego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Jednakże połowa sędziów Trybunału Ubezpieczeń Społecznych może być mianowana spośród osób, które posiadają warunki, wymagane w art. 82 lub 83 prawa o ustroju sądów powszechnych i pracowały co najmniej dziesięć lat w administracji rządowej na stanowisku referendarskim w zakresie ubezpieczeń społecznych lub na równorzędnym stanowisku w instytucji ubezpieczeń społecznych, oraz spośród osób, które posiadają co najmniej pięć lat służby na stanowisku przynajmniej sędziego sądu okręgowego lub wiceprokuratora okręgowego.

Art. 49. Ponadto sędzią Trybunału Ubezpieczeń Społecznych może być mianowany profesor prawa na uniwersytecie państwowym polskim.

Art. 50. § 1. Prezesem lub wiceprezesem okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych może być mianowany, kto przez dwa lata pozostawał na stanowisku sędziego co najmniej takiego sądu albo przez trzy lata na stanowisku co najmniej sędziego sądu okręgowego lub wiceprokuratora okręgowego.

§ 2. Prezesem lub wiceprezesem Trybunału Ubezpieczeń Społecznych może być mianowany, kto co najmniej przez trzy lata pozostawał na stanowisku sędziego tego Trybunału, albo sędzią Sądu Najwyższego bądź Najwyższego Trybunału Administracyjnego, jak również, kto co najmniej przez osiem lat pozostawał na stanowisku sędziowskim w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych, bądź co najmniej na stanowisku sędziego okręgowego lub wiceprokuratora okręgowego.

Art. 51. Nikt nie może zostać sędzią w tym sądzie ubezpieczeń społecznych, w którym jest już sędzią jego krewny do czwartego lub powinowaty do drugiego stopnia włącznie. W razie późniejszego powstania powinowactwa między sędziąmi jednego sądu ubezpieczeń społecznych, sędzią, który zawarł związek małżeński, tworzący powinowactwo, powinien być przeniesiony do innego sądu ubezpieczeń społecznych na równorzędne stanowisko.

Art. 52. Sędziów sądów ubezpieczeń społecznych mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej, przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 53. § 1. O każdym wolnym stanowisku sędziego obwieszcza się niezwłocznie w

Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 2. Termin składania podań przez kandydatów upływa w dwa tygodnie od dnia obwieszczenia.

Art. 54. Na każde wolne stanowisko sędziego w sądach ubezpieczeń społecznych kolegium administracyjne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych wskaże najpóźniej w ciągu dwóch tygodni po upływie terminu do składania podań trzech kandydatów. Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych przesyła Ministrowi Sprawiedliwości uchwałę kolegium administracyjnego, przedstawiając jednocześnie wszystkich kandydatów oraz swoją opinię co do kandydata, którego uważa za najodpowiedniejszego.

Art. 55. § 1. Minister Sprawiedliwości przedstawia do mianowania jednego z kandydatów, wskazanych przez kolegium administracyjne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może przedstawić do mianowania także kandydata, nie wskazanego przez kolegium administracyjne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, spośród osób, odpowiadających warunkom art. 47 i 48, lecz liczba sędziów, mianowanych spośród tych kandydatów, nie może przewyższać jednej piątej części pełnego składu wszystkich okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych lub odpowiednio całego składu Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 56. Przepisów art. 53 i 55 nie stosuje się przy mianowaniu prezesów i wiceprezesów.

Art. 57. W kwestiach stosunku służbowego sędziów sądów ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy art. 90—101 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Rozdział III.

Zmiana i zrzeczenie się stanowiska.

Art. 58. § 1. Mianowanie sędziego na inne stanowisko lub przeniesienie go na inne miejsce służbowe może nastąpić tylko za jego zgodą przy odpowiednim zastosowaniu przepisów art. 53 — 57.

§ 2. Poza tym do sędziów sądów ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 102 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych, przy czym sądem wyższym w rozumieniu § 2 lit. e) tego artykułu jest w stosunku do okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych — Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, a w stosunku do Trybunału — Sąd Najwyższy.

§ 3. Przeniesienie sędziego w przypadkach, objętych artykułem niniejszym, zarządza Minister Sprawiedliwości.

Art. 59. § 1. Przepisy art. 105 prawa o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio do delegowania sędziów sądów ubezpieczeń społecznych, przy czym prawo delegowania, wymienione w § 2 tego artykułu, służy Prezesowi Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli chodzi o czynności sędziowskie w jakimkolwiek sądzie ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Z zachowaniem ogólnych przepisów o delegacji można również delegować na okres czasu, nie dłuższy niż jeden rok, sędziego sądu ubezpieczeń społecznych do pełnienia czynności w sądzie powszechnym, a do pełnienia czynności w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych — sędziego sądu powszechnego, równorzędnego lub wyższego.

Art. 60. Przepisy art. 103, 104 i 107 prawa o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio do sędziów sądów ubezpieczeń społecznych.

Art. 61. Do przeniesienia sędziego sądu ubezpieczeń społecznych w stan spoczynku stosuje się odpowiednio przepisy art. 108 — 111 prawa o ustroju sądów powszechnych, przy czym sądem wyższym w rozumieniu art. 110 lit. c) i art. 111 § 2 tego prawa jest w stosunku do okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych — Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, a w stosunku do Trybunału — Sąd Najwyższy.

Art. 62. W sprawie zrzeczenia się stanowiska przez sędziego sądu ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 112 i 113 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Rozdział IV.

Prawa.

Art. 63. W sprawach powołania sędziego sądu ubezpieczeń społecznych do czasowej służby wojskowej, wypoczynków, zwolnienia od zajęć, oraz innych praw stosuje się odpowiednio przepisy art. 106, 114, 115, 117 § 3 i art. 118 prawa o ustroju sądów powszechnych, przy czym terminy wypoczynku sędziów sądów ubezpieczeń społecznych oznacza kolegium administracyjne Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, prezesów okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych oraz wiceprezesów Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — prezes Trybunału, a prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — Minister Sprawiedliwości.

Art. 64. Przy mianowaniu sędziów sądów ubezpieczeń społecznych oraz rzecznika interesu publicznego i jego zastępców na stanowiska w sądach powszechnych stosuje się odpowiednio art. 85 prawa o ustroju sądów powszechnych, przy czym następujące stanowiska w sądownictwie ubezpieczeń społecznych uważa się

za równorzędne ze stanowiskami w sądach powszechnych:

- 1) sędziego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych — z sędzią okręgowym;
- 2) wiceprezesa okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych — z wiceprezesem sądu okręgowego;
- 3) prezesa okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych — z prezesem sądu okręgowego;
- 4) sędziego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oraz rzecznika interesu publicznego i jego zastępcę — z sędzią apelacyjnym;
- 5) wiceprezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — z wiceprezesem sądu apelacyjnego;
- 6) Prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — z prezesem sądu apelacyjnego.

Rozdział V.

Obowiązki.

Art. 65. Przepisy art. 119 — 128 prawa o ustroju sądów powszechnych, dotyczące obowiązków, związanych ze stanowiskiem sędziowskim, stosuje się odpowiednio do sędziów sądów ubezpieczeń społecznych, przy czym przewidziane w art. 125 § 3 i w art. 126 § 1 tego prawa rozstrzygnięcia należą do właściwości kolegium administracyjnego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Rozdział VI.

Tok instancji i terminy składania odwołań.

Art. 66. § 1. Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych rozstrzyga w pierwszej instancji, na wniosek prezesów okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, o uprawnieniach służbowych sędziów okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, wynikających z prawa niniejszego. Od orzeczenia prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych służy interesowanemu prawo wniesienia odwołania do Ministra Sprawiedliwości.

§ 2. O uprawnieniach wiceprezesów i sędziów Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oraz prezesów okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych rozstrzyga na wniosek prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych Minister Sprawiedliwości.

Art. 67. § 1. Od rozstrzygnięcia kolegium administracyjnego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych służy odwołanie do ogólnego zgromadzenia tego Trybunału w terminie siedmiodniowym od dnia podania do wiadomości.

§ 2. Rozstrzygnięcia ogólnego zgromadzenia Trybunału Ubezpieczeń Społecznych są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają.

Art. 68. W przypadkach, przewidzianych w art. 66 i 67, stosuje się ogólne przepisy o postępowaniu administracyjnym.

Rozdział VII.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 69. § 1. Do orzekania w pierwszej instancji w sprawach dyscyplinarnych przeciwko sędziom, zajmującym stanowiska w okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych, powołany jest sąd dyscyplinarny przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych, orzekający w składzie trzech sędziów Trybunału.

§ 2. Sąd dyscyplinarny wyższy oraz Najwyższy Sąd Dyscyplinarny, przewidziane w art. 137 § 1 lit. b) i c) prawa o ustroju sądów powszechnych, pełnią w stosunku do sędziów, zajmujących stanowiska w okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych oraz w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych, te same funkcje, co w stosunku do sędziów, zajmujących stanowiska w sądach powszechnych.

§ 3. Przewodniczącym sądu dyscyplinarnego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych jest prezes Trybunału.

§ 4. Członków sądu dyscyplinarnego w liczbie czterech, w tym jednego zastępcę przewodniczącego, wybiera ogólne zgromadzenie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 70. Prokuratorem dyscyplinarnym przy Trybunale jest prokurator apelacyjny w Warszawie.

Art. 71. Przepisy art. 129 — 137 oraz 141 — 187 prawa o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio do sędziów sądów ubezpieczeń społecznych.

DZIAŁ IV.

Ławnicy.

Rozdział I.

Powoływanie i zwalnianie ławników.

Art. 72. § 1. Ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych powołuje w równej liczbie z każdej z dwóch grup pracowników i pracodawców na okres trzyletni Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej na podstawie list kandydatów, przedstawionych:

- 1) z grupy pracowników — przez stowarzyszenia zawodowe pracownicze, czynne w okręgu danego sądu;
- 2) z grupy pracodawców — przez czynne w okręgu danego sądu izby przemysłowo-handlowe, izby rzemieślnicze oraz izby rolnicze.

wo-handlowe, izby rzemieślnicze oraz izby rolnicze.

§ 2. W razie nieistnienia w okręgu danego sądu stowarzyszeń zawodowych pracowniczych, wymienionych w § 1 pkt 1), lub w razie uchylecia się tych stowarzyszeń od przedstawienia kandydatów w wyznaczonym terminie, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej powołuje z urzędu odpowiednie kategorie ławników.

§ 3. W razie zmniejszenia się w czasie trwania kadencji liczby ławników danego sądu tak dalece, że wpływa to ujemnie na sprawność czynności sądowych, następuje na czas trwania danej kadencji dodatkowe powołanie odpowiedniej liczby ławników. Dodatkowe powołanie ławników może również nastąpić w razie zmiany granic okręgu sądu. Dodatkowe powołanie ławników następuje na zasadach, zawartych w paragrafach poprzedzających.

Art. 73. Ławnikiem może być obywatel polski, który korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył 30 lat życia, posiada znajomość zawodu, który reprezentuje i włada językiem polskim w słowie i piśmie.

Art. 74. Od sprawowania urzędu ławnika wyłączeni są:

- 1) duchowni i zakonnicy;
- 2) posłowie i senatorowie;
- 3) funkcjonariusze państwowi i wojskowi w służbie czynnej;
- 4) członkowie organów i pracownicy instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 75. § 1. Można odmówić przyjęcia lub złożyć urząd ławnika, jeżeli kandydat, lub ławnik:

- 1) przekroczył 60 rok życia;
- 2) dotknięty jest ułomnością, utrudniającą sprawowanie urzędu, albo upadkiem sił fizycznych lub umysłowych;
- 3) w poprzedniej kadencji pełnił obowiązki ławnika w sądzie ubezpieczeń społecznych albo ławnika lub zastępcy ławnika w sądzie pracy;
- 4) nie mieszka lub przestaje mieszkać w okręgu danego sądu;
- 5) utracił charakter reprezentanta tej grupy, z której został powołany.

§ 2. O dopuszczalności odmowy przyjęcia urzędu ławnika decyduje Minister Sprawiedliwości. O dopuszczalności złożenia urzędu ławnika decyduje Minister Sprawiedliwości na wniosek prezesa właściwego sądu.

Art. 76. § 1. Kolegium trzech sędziów właściwego sądu może usunąć ławnika przed upływem trzechlecia, na które został powołany:

- 1) jeżeli co do niego zaidą lub staną się wiadome okoliczności, które wyłączają go od sprawowania urzędu ławnika;

- 2) jeżeli dopuścił się poważnego naruszenia swoich obowiązków urzędowych, a w szczególności w razie niedochowania tajemnicy (art. 81 § 2) lub trzykrotnego ukarania karą porządkową (art. 82);

- 3) jeżeli utracił charakter reprezentanta tej grupy, z której został powołany.

§ 2. Orzeczenie kolegium trzech sędziów jest ostateczne.

Art. 77. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych, określa sposób przedstawiania kandydatów na ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, tryb powoływania ławników oraz zasady powoływania poszczególnych ławników na posiedzenia sądowe.

Rozdział II.

Prawa i obowiązki ławników.

Art. 78. § 1. Ławnicy okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych są w sprawowaniu swego urzędu ławnika niezawisli i podlegają tylko aktom ustawodawczym.

§ 2. Ławnicy składają przed objęciem urzędu przed przewodniczącym właściwego sądu następujące przyrzeczenie:

„Przyrzekam, że na powierzonym mi urzędzie ławnika okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych będę sumiennie i gorliwie spełniał powierzone mi obowiązki, poświęcając im całą swą wiedzę i doświadczenie, a sprawiedliwość bezstronnie i zgodnie z przepisami prawa oraz zasadami słuszności wymierzał”.

Art. 79. Ławnicy nie mogą doznawać utrudnień ze strony pracodawców przy pełnieniu swych obowiązków.

Art. 80. § 1. Ławnicy pełnią swe obowiązki bezpłatnie, wszakże utrzymujący się z dziennego zarobku otrzymują na żądanie odszkodowanie za utracony zarobek, zamieszkali zaś poza siedzibą sądu — diety oraz zwrot kosztów przejazdu.

§ 2. Wysokość, jak również zasady ustalania i wypłacania odszkodowania, diet oraz kosztów przejazdu określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Opieki Społecznej.

Art. 81. § 1. Ławnik powinien strzec powagi sądu i unikać wszystkiego, co mogłoby uchybiać godności jego urzędu lub zachwiać zaufanie do jego bezstronności.

§ 2. W zakresie obowiązku zachowania tajemnicy ławnik jest zrównany z sędzią.

Art. 82. § 1. Ławnik obowiązany jest przybyć na posiedzenie sądu, na które został powołany, a jeżeli zajdzie jakakolwiek przeszkoda, powinien zawczasu zawiadomić o tym prezesa sądu oraz złożyć odpowiednie wyjaśnienia i dowody.

§ 2. Za nieusprawiedliwione niestawienie do sądu lub uchylanie się od spełniania obowiązków urzędowych prezes sądu może ukarać ławnika karą porządkową do wysokości pięciuset złotych — oraz obciążyć na rzecz Skarbu Państwa kosztami, wywołanymi niestawieniem ławnika.

§ 3. Od orzeczenia prezesa okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych ukarany ławnik może w przeciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść odwołanie do prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, który orzeka ostatecznie.

§ 4. Przed rozstrzygnięciem odwołania co do nałożonej kary porządkowej, należy na żądanie ukaranego dopuścić go do udzielenia osobistych wyjaśnień.

§ 5. Co do ściągnięcia i użycia kary porządkowej stosuje się tryb, przewidziany dla grzywnien w postępowaniu karnym sądowym.

DZIAŁ V.

Rzecznik interesu publicznego.

Art. 83. § 1. Przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych urzęduje rzecznik interesu publicznego i jego zastępcy.

§ 2. Rzecznik interesu publicznego działa osobiście lub przez swoich zastępców.

Art. 84. Rzecznik interesu publicznego, stosownie do przepisów prawa niniejszego, stoi na straży prawa i dąży do ustalenia w orzecznictwie sądów ubezpieczeń społecznych prawidłowej i jednolitej wykładni przepisów prawnych.

Art. 85. Rzecznika interesu publicznego i jego zastępców mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 86. Na stanowisko rzecznika interesu publicznego lub jego zastępcy może być mianowany ten, kto odpowiada warunkom, określonym dla sędziego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 87. Kierownictwo i nadzór nad działalnością rzecznika interesu publicznego wykonywa Minister Opieki Społecznej.

Art. 88. Rzecznik interesu publicznego przedstawia Ministrowi Opieki Społecznej swoje spostrzeżenia co do potrzeby zmian lub uzu-

pełnień obowiązujących przepisów prawnych w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Art. 89. Jeżeli prawo niniejsze nie stanowi inaczej, do rzecznika interesu publicznego i jego zastępców stosuje się przepisy, dotyczące urzędników państwowych.

Art. 90. § 1. Przy rzeczniku interesu publicznego istnieje sekretariat.

§ 2. Do sekretarzy, urzędników kancelaryjnych i innych funkcjonariuszów sekretariatu rzecznika interesu publicznego stosuje się przepisy, dotyczące urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych.

Art. 91. Regulamin, określający tryb urzędowania rzecznika interesu publicznego, wyda w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 92. § 1. Rzecznik interesu publicznego i jego zastępcy przy rozprawach używają togów i biretu, jako stroju urzędowego.

§ 2. Szczegóły tego stroju, tudzież strój lub odznaki rzecznika interesu publicznego i jego zastępców przy czynnościach urzędowych poza rozprawą zawierać będzie regulamin urzędowania rzecznika interesu publicznego.

DZIAŁ VI.

Wydziały zamiejscowe i sesje wyjazdowe.

Rozdział I.

Wydziały zamiejscowe.

Art. 93. § 1. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może w drodze rozporządzenia tworzyć wydziały zamiejscowe okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Równocześnie z utworzeniem wydziału zamiejscowego Minister Sprawiedliwości wyznacza członków tego wydziału spośród sędziów właściwego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, zasięgnąwszy uprzednio opinii kolegium administracyjnego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 3. Do wydziału zamiejscowego powołuje się osobnych ławników w sposób, ustalony dla powołania ławników do okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych (art. 72), w liczbie, określonej rozporządzeniem, tworzącym wydział zamiejscowy.

§ 4. Zniesienie wydziału zamiejscowego nastąpić może w drodze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

§ 5. Zniesienie wydziału zamiejscowego powoduje przejście sędziów — członków wy-

działu zamiejscowego do siedziby okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych oraz zwolnienie z urzędu ławników, powołanych do wydziału zamiejscowego.

Rozdział II.

Sesje wyjazdowe.

Art. 94. § 1. Okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych może spełniać czynności poza swoją siedzibą, a w razie konieczności nawet i poza swoim okręgiem, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, lub jeżeli przez to oszczędzi się znacznie na kosztach.

§ 2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może zarządzić odbywanie poza siedzibą sądu stałych roków okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

CZĘŚĆ II.

Postępowanie.

TYTUŁ I.

Przepisy ogólne.

DZIAŁ I.

Sąd.

Rozdział I.

Właściwość miejscowa.

Art. 95. § 1. Do rozpoznania skarg właściwy jest okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych, w którego okręgu ma swoją siedzibę pozwana instytucja ubezpieczeń społecznych; jeżeli zaskarżoną decyzję wydał oddział instytucji, właściwość sądu określa się według siedziby tego oddziału.

§ 2. Jeżeli jednak instytucja ubezpieczeń społecznych lub jej oddział obejmuje swą działalnością okręg więcej niż jednego sądu, właściwy jest ten sąd, w którego okręgu skarżący ma zamieszkanie. Jeżeli skarżący ma zamieszkanie poza okręgiem tych sądów, właściwy jest sąd, w którego okręgu instytucja lub jej oddział ma siedzibę.

Art. 96. Sąd właściwy w chwili wniesienia skargi pozostaje właściwym aż do ukończenia postępowania, choćby podstawy właściwości zmieniły się w toku sprawy.

Art. 97. § 1. Spory o właściwość między okręgowymi sądami ubezpieczeń społecznych rozstrzyga Trybunał Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. Trybunał orzeka na posiedzeniu niejawnym, może jednak zażądać od stron wyjaśnień oraz przeprowadzić potrzebne dochodzenie.

Rozdział II.

Wyłączenie sędziego, ławnika, rzecznika interesu publicznego i protokolanta.

Art. 98. Sędzia jest wyłączony z samego prawa:

- 1) w sprawach, w których jest stroną albo pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziaływa na jego prawa lub obowiązki;
- 2) w sprawach swego małżonka, krewnych lub powinowatych w prostej linii, krewnych bocznych aż do czwartego stopnia, powinowatych bocznych do stopnia drugiego;
- 3) w sprawach osób, związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kuratelli;
- 4) w sprawach, w których był lub jest jeszcze pełnomocnikiem jednej ze stron;
- 5) w sprawach, w których brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądowego.

Art. 99. § 1. Niezależnie od przyczyn, wymienionych w artykule poprzedzającym, sąd wyłącza sędziego na wniosek strony, jeżeli między sędzią a jedną ze stron, jej ustawowym zastępcą lub pełnomocnikiem, zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego.

§ 2. Jeżeli pomimo to strona przystąpiła do rozprawy, może żądać wyłączenia tylko wtedy, gdy uprawdopodobni, że przyczyna wyłączenia dopiero później powstała lub stała się jej znana.

Art. 100. § 1. Wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa się toczy, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia.

§ 2. Aż do rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie sędzia może spełniać tylko czynności nie clerujące zwłoki.

Art. 101. Sędzia, który ma podstawę do wyłączenia się, zawiadamia o tym sąd i wstrzymuje się od udziału w sprawie.

Art. 102. O wyłączeniu sędziego rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów sąd, w którym sprawa się toczy, a gdyby sąd ten nie mógł wydać postanowienia z powodu braku odpowiedniej liczby sędziów — Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, po wysłu-

chaniu sędziego oraz w razie potrzeby po przeprowadzeniu dochodzenia w celu wyświetlenia okoliczności, przytoczonych we wniosku o wyłączenie.

Art. 103. Od postanowienia, wyłączającego sędziego, nie ma środka odwoławczego.

Art. 104. Zgłaszającego w złej wierze wniosek o wyłączenie sędziego sąd, oddalając wniosek, skazuje na grzywnę do wysokości trzystu złotych. Wymierzając grzywnę, sąd orzeka nie równocześnie, na wypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad dwa tygodnie.

Art. 105. § 1. Przepisy art. 98 — 104 stosuje się również do ławników z tą zmianą, że o wyłączeniu ławnika rozstrzyga przewodniczący.

§ 2. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio do wyłączenia rzecznika interesu publicznego oraz protokolanta. Wniosek o wyłączenie sąd przekazuje ich władzy przełożonej. Od wydanych zarządzeń nie ma środka odwoławczego.

DZIAŁ II.

Strony i ich przedstawiciele.

Rozdział I

Strony.

Art. 106. Stronami w postępowaniu przed sądami ubezpieczeń społecznych są: skarżący, instytucja pozwana oraz przypozwany.

Art. 107. Do zaskarżenia decyzji instytucji ubezpieczeń społecznych jest uprawniony każdy, kto twierdzi, że decyzja ta narusza jego prawa lub obciąża go obowiązkiem bez podstawy prawnej.

Art. 108. § 1. Rzecznik interesu publicznego może zaskarżyć każdą decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych, jeżeli decyzja ta:

- 1) została wydana przez instytucję rzeczowo niewłaściwą;
- 2) została wydana bez jakiegokolwiek podstawy prawnej;
- 3) wywołałaby w razie wykonania przestępstwo;
- 4) jest oczywiste i niewątpliwie niewykonalna;
- 5) zawiera wadę, powodującą nieważność tej decyzji na mocy wyraźnego przepisu prawa.

§ 2. W sprawach, wszczętych wskutek skargi rzecznika, służą mu prawa strony.

Art. 109. Instytucją pozwaną jest instytucja, której decyzja została zaskarżona.

Art. 110. § 1. Przypozwanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sporu.

§ 2. Sąd dopuszcza przypozwanego do udziału w sprawie bądź z urzędu, bądź na wniosek jego samego lub innej strony; powinien przy tym baczyć, aby wszyscy przypozwani mogli wziąć udział w sprawie.

§ 3. Na postanowienia, odmawiające dopuszczenia do udziału w sprawie, służy zażalenie. Sąd może wstrzymać rozpoznanie istoty sprawy do czasu uprawomocnienia się postanowienia.

R o z d z i a ł II.

Zdolność procesowa.

Art. 111. Każdy może sam występować przed sądem, jeżeli co do przedmiotu sporu może sam działać w postępowaniu przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

Art. 112. Ustawowy przedstawiciel strony, nie mającej zdolności procesowej, powinien przy pierwszej czynności wykazać swe uprawnienie.

Art. 113. Sąd w każdym stanie sprawy bierze z urzędu pod rozważę, czy nie zachodzi brak zdolności procesowej, brak ustawowego przedstawicielstwa albo brak upoważnienia do prowadzenia sprawy lub do podjęcia poszczególnych czynności procesowych.

Art. 114. § 1. Jeżeli braki powyższe dadzą się uzupełnić, sąd wyznaczy w tym celu odpowiedni termin.

§ 2. Dla zabezpieczenia praw osoby, nie mającej zdolności procesowej, sąd może dopuścić do czynności stronę lub jej przedstawiciela ustawowego nawet przed upływem wyznaczonego terminu. Jednakże ważność dokonanej czynności będzie zależna od uzupełnienia braków w terminie.

Art. 115. Jeżeli braki powyższe nie dadzą się uzupełnić lub w terminie wyznaczonym nie zostały uzupełnione, sąd zniesie postępowanie w tym zakresie, w jakim brak zachodzi.

R o z d z i a ł III.

Pełnomocnicy.

Art. 116. Strony oraz ich przedstawiciele ustawowi mogą działać przed sądem albo osobiście albo przez pełnomocników.

Art. 117. Pełnomocnikami stron przed okręgowymi sądami ubezpieczeń społecznych mogą być adwokaci, a spośród nie adwokatów

rodzice, małżonek, rodzeństwo lub dzieci, przedstawiciel stowarzyszenia zawodowego, którego strona jest członkiem, uprawniony przez stowarzyszenie do występowania przed sądem ubezpieczeń społecznych, wreszcie w zastępstwie pracodawcy jego pracownik.

Art. 118. § 1. Poczynając od założenia środka odwoławczego do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oraz w sprawach o wznowienie postępowania obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów. Nie obowiązuje ono jednak przed sędzią wyznaczonym i sądem wezwanym oraz w sekretariacie sądowym.

§ 2. Zastępstwo przez adwokatów nie obowiązuje: adwokatów, sędziów, prokuratorów, profesorów i docentów prawa polskich szkół akademickich, notariuszów oraz referendariskich urzędników administracji państwowej, którzy ukończyli uniwersyteckie studia prawnicze z przepisnymi w Polsce egzaminami, gdy działają przed sądem jako strony lub ich przedstawiciele ustawowi.

Art. 119. Pełnomocnikiem instytucji ubezpieczeń społecznych może być adwokat, albo pracownik tej instytucji lub instytucji nadzorczej, który ukończył uniwersyteckie studia prawnicze z przepisnymi w Polsce egzaminami.

Art. 120. § 1. Dla dokonania czynności procesowych, przy których obowiązuje zastępstwo przez adwokatów, strona, będąca osobą fizyczną, ma prawo żądać ustanowienia adwokata, jeżeli wykaże na podstawie zaświadczenia władzy administracji rządowej, samorządowej lub sądu opiekuńczego, że nie jest w stanie bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny ponieść kosztów adwokata. Zaświadczenie powinno obejmować dokładne dane o stanie rodzinnym, majątku i dochodach; od sądu zależy uznanie tego zaświadczenia za dostateczny dowód ubóstwa strony.

§ 2. O ustanowieniu adwokata rozstrzyga przewodniczący w sądzie, w którym ma być dokonana pierwsza czynność, wymagająca zastępstwa przez adwokata, po przeprowadzeniu w razie potrzeby stosownych dochodzeń. O wyznaczenie adwokata sąd zwraca się do właściwej Izby Adwokackiej.

§ 3. Przewodniczący odmówi stronie ustanowienia adwokata w razie oczywistej bezzasadności żądań strony.

§ 4. Ustanowienie adwokata dla strony ma znaczenie pełnomocnictwa procesowego.

§ 5. Sąd cofnie zarządzenie o ustanowieniu adwokata, skoro się okaże, że okoliczności, na których podstawie go ustanowiono, nie istniały wcale lub też przestały istnieć.

Art. 121. § 1. Przy pierwszej swej czynności procesowej pełnomocnik obowiązany jest złożyć do akt sprawy pełnomocnictwo na

piśmie. Adwokat może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

§ 2. Za stronę, która nie umie lub nie może się podpisać, podpisze pełnomocnictwo osoba przez nią upoważniona, z wymienieniem przyczyny, dla której strona sama się nie podpisała.

§ 3. Na rozprawie pełnomocnictwo może być udzielone ustnie do protokołu sądowego.

§ 4. Instytucja ubezpieczeń społecznych może udzielić pełnomocnictwa ogólnego, zawiadamiając na piśmie sąd zarówno o jego udzieleniu, jak i cofnięciu.

Art. 122. § 1. Pełnomocnictwo procesowe upoważnia z samego prawa do wniesienia skargi i do wszelkich innych czynności procesowych, cofnięcia skargi i odbioru kosztów procesu oraz do udzielenia dalszego pełnomocnictwa adwokatowi.

§ 2. W postępowaniu przed sądami ubezpieczeń społecznych pełnomocnictwa wolne są od opłat stemplowych.

Art. 123. Czynności procesowe pełnomocnika, podjęte na zasadzie upoważnienia, obowiązują mocodawcę w toczącej się sprawie, chyba że chodzi o przyznanie lub inne oświadczenie faktyczne, które mocodawca jednocześnie stawający natychmiast sprostował lub odwołał.

Art. 124. W razie śmierci strony lub utraty przez nią zdolności procesowej pełnomocnik procesowy działa do czasu zawieszenia postępowania.

Art. 125. § 1. Po wniesieniu skargi sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności procesowej osobę, nie mogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa, wyznaczając jej równocześnie termin do złożenia pełnomocnictwa lub zatwierdzenia jej czynności przez stronę.

§ 2. Jeżeli termin minął bezskutecznie, sąd pominię czynności procesowe tej osoby.

Art. 126. § 1. Odwołanie pełnomocnictwa przez stronę lub wypowiedzenie go przez pełnomocnika odnosi skutek z chwilą zawiadomienia pozostałych stron o wygaśnięciu pełnomocnictwa.

§ 2. W sprawach z obowiązkowym zastępstwem adwokackim odwołanie przez stronę lub wypowiedzenie przez adwokata pełnomocnictwa procesowego uzyskuje w stosunku do pozostałych stron moc prawną z chwilą, gdy zostały zawiadomione za pośrednictwem sądu o ustanowieniu innego adwokata.

DZIAŁ III.

Koszty.

Art. 127. § 1. Postępowanie przed sądami ubezpieczeń społecznych jest wolne od opłat sądowych.

§ 2. Koszty postępowania ponosi Skarb Państwa prócz przypadków, wskazanych w prawie niniejszym.

§ 3. Jeżeli prawo niniejsze nie stanowi inaczej, koszty procesu obciążają stronę, która je poniosła, bez względu na wynik procesu.

Art. 128. Jeżeli strona wnosi o zasięgnięcie opinii wskazanego przez nią biegłego, sąd może uzależnić powołanie biegłego od zaliczkowego pokrycia kosztów i, jeżeli sąd nie orzeknie inaczej, od ostatecznego poniesienia ich w całości lub w części.

Art. 129. Strona ma prawo żądać od Skarbu Państwa zwrotu kosztów podróży i wynagrodzenia za utratę zarobku, spowodowaną osobistym stawianiem, gdy sąd zaważwał ją do takiego stawiania, lub uznał je na podstawie wyniku rozprawy za konieczne. Żądanie to strona winna zgłosić w ciągu dnia stawiania pod rygorem utraty należności.

Art. 130. § 1. W razie oczywistej bezzasadności skargi sąd zasądzi od skarżącego na rzecz instytucji pozwanej koszty procesu do wysokości pięćdziesięciu złotych.

§ 2. Sąd może również zasądzić od skarżącego na rzecz instytucji pozwanej koszty procesu w wysokości, wskazanej w § 1, jeżeli w postępowaniu przed instytucją ubezpieczeń społecznych skarżący nie przedstawił wiadomych mu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych.

Art. 131. Niezależnie od wyniku sprawy sąd skaże stronę na poniesienie tych kosztów, które powstały dla strony przeciwnej lub Skarbu Państwa wskutek spóźnionego przytoczenia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, jeżeli przez to nastąpiła zwłoka w rozstrzygnięciu sprawy.

Art. 132. W postępowaniu przed Trybunałem Ubezpieczeń Społecznych sąd w razie oczywistej bezzasadności skargi rewizyjnej zasądzi od strony, która ją wniosła, na rzecz drugiej strony, a gdy dla niej ustanowiono adwokata z urzędu — na rzecz tego adwokata koszty procesu do wysokości trzystu złotych oraz na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania.

Art. 133. Świadek, biegły, strona lub jej przedstawiciel mogą być, po ich wysłuchaniu skazani przez sąd z urzędu lub na wniosek strony na poniesienie kosztów, wywołanych rażąco ich winą.

Art. 134. § 1. O obowiązku poniesienia kosztów sąd rozstrzyga w orzeczeniu, kończącym sprawę w instancji.

§ 2. O obowiązku poniesienia kosztów przez świadka, biegłego lub przedstawiciela strony oraz przez stronę w przypadku, przewidzianym w art. 131 i 133, sąd rozstrzyga osobnym postanowieniem.

Art. 135. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej, określa:

- 1) wysokość i warunki przyznawania świadckom należności z tytułu zwrotu wydatków koniecznych, związanych ze stawiennictwem w sądzie;
- 2) wysokość wynagrodzenia biegłych za stawiennictwo w sądzie i wykonaną pracę;
- 3) wysokość i warunki przyznawania stronie należności z tytułu zwrotu kosztów podróży i wynagrodzenia za utratę zarobku.

DZIAŁ IV.

Przepisy porządkowe.

R o z d z i a ł I.

Pisma procesowe.

Art. 136. Pisma procesowe obejmują wnioski i oświadczenia stron, składane poza rozprawą.

Art. 137. § 1. Każde pismo powinno zawierać:

- 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę oraz dokładne miejsce zamieszkania lub siedzibę stron i pełnomocników;
- 3) oznaczenie rodzaju pisma i przedmiotu sprawy;
- 4) osnovę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności;
- 5) podpis strony lub jej przedstawiciela, a w sprawach z obowiązkowym zastępstwem adwokackim — podpis adwokata;
- 6) wymienienie załączników.

§ 2. Jeżeli za stronę działa przedstawiciel, do pisma powinny być dołączone dowody, stwierdzające upoważnienie do przedstawicielstwa, chyba że dowody te zostały przed tym złożone.

§ 3. Za stronę, która nie umie lub nie może się podpisać, podpisze pismo osoba przez nią upoważniona z wymienieniem przyczyny, dla której strona sama się nie podpisała.

§ 4. Jeżeli pismo wnosi kilka osób, należy wskazać jedną z nich, do której rąk mają być dokonywane doręczenia.

Art. 138. W pismach, mających na celu przygotowanie sprawy (pisma przygotowawcze), należy podać zwięzłe stan sprawy, wypowiedzieć się co do twierdzeń strony przeciwnej i dowodów przez nią powołanych, wreszcie na-

leży wskazać dowody lub je załączyć. Wywody prawne, wyluszczone w piśmie, powinny być treściwe.

Art. 139. § 1. Do pisma należy dołączyć odpisy pisma i załączników dla uczestniczących w sprawie osób, a nadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych. Obowiązek dołączania odpisów nie obejmuje akt, składanych na podstawie art. 219 § 2.

§ 2. Przewodniczący może zwolnić stronę od dołączenia odpisów.

Art. 140. Strona, powołująca się w piśmie na dokument, obowiązana jest na żądanie sądu lub innej strony złożyć oryginał tego dokumentu przed przystąpieniem sądu do rozpoznania sprawy.

Art. 141. § 1. Jeżeli pismo nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, wymaganych przez prawo niniejsze, przewodniczący wzywa stronę pod rygorem zwrócenia pisma do stosownego poprawienia lub uzupełnienia w terminie dwutygodniowym na piśmie lub ustnie do protokołu sądowego.

§ 2. Data wniesienia pisma pozostaje w mocy, jeżeli w terminie braki zostały należyście poprawione lub uzupełnione.

§ 3. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwróci pismo stronie.

Art. 142. § 1. Za ublżenie w piśmie powadze sądu lub użycie wyrażen obraźliwych sąd może skazać winnego na grzywnę do wysokości pięciuset złotych, niezależnie od odpowiedzialności, przewidzianej inną ustawą. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na przypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

§ 2. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

R o z d z i a ł II.

Wezwania i doręczenia.

Art. 143. § 1. W każdym wezwaniu należy wskazać:

- 1) imię, nazwisko i adres wezwanego;
- 2) miejsce, czas i rodzaj czynności, która ma być dokonana;
- 3) w razie wezwania do stawiennictwa — oznaczenie, w jakim charakterze adresat jest wezwany;
- 4) nazwę i dokładny adres sądu wzywającego;
- 5) skutki niezastosowania się do wezwania.

§ 2. W postępowaniu, w którym obowiązuje zastępstwo adwokackie, należy w pierwszym wezwaniu zamieścić treść przepisów o obowiązkowym zastępstwie i o skutkach niezastosowania się do tych przepisów.

Art. 144. § 1. W razie potrzeby doręczenia wezwania większej ilości osób, zatrudnionych w jednym zakładzie pracy, doręczenie może być dokonane przez wywieszenie wezwania na widocznym miejscu w tym zakładzie, a według uznania sądu ponadto przez doręczenie wezwania niektórym spośród tych osób.

§ 2. W tym przypadku wywieszone wezwanie może nie zawierać imion i nazwisk wezwanych, lecz ogólne ich określenie.

§ 3. Z upływem dwóch tygodni od wywieszenia uważa się doręczenie za dokonane.

Art. 145. Sąd dokonywa doręczeń przez woźnych lub pocztę; w miejscowościach zaś, w których nie jest wprowadzone stałe dostarczanie korespondencji pocztowej — także przez organa gminne.

Art. 146. Pisma procesowe doręcza się w odpisie, orzeczenia zaś w wypisie.

Art. 147. W razie potrzeby doręczenia odpisów lub wypisów pisma procesowego lub sądowego większej ilości osób, zatrudnionych w jednym zakładzie pracy, sąd może się ograniczyć do doręczenia w sposób, określony w art. 144.

Art. 148. § 1. Doręczenia dokonywa się stronie lub jej ustawowemu przedstawicielowi, a gdy ci ustanowili pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych — doręczenia dokonywa się tym osobom.

§ 2. Podmiotom prawnym, które zastępuje Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, doręczenia dokonywa się we właściwym urzędzie Prokuraturii.

Art. 149. § 1. Pełnomocnikowi procesowemu kilku osób doręcza się jeden egzemplarz pisma i załączników.

§ 2. W razie wniesienia pisma procesowego przez kilka osób, doręczeń dokonywa się tylko osobie upoważnionej do ich odbioru w piśmie procesowym, a w razie niewyznaczenia takiej osoby — jednej z osób, które wniosły to pismo.

Art. 150. § 1. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie swego zamieszkania.

§ 2. W razie zaniedbania tego obowiązku doręczenie pisma sądowego w poprzednim zamieszkaniu ma moc prawną.

Art. 151. Doręczenia dokonywa się w mieszkaniu, w biurze, w lokalu przemysłowym lub handlowym, a w ich braku — tam, gdzie się adresata zastanie.

Art. 152. Doręczenia szeregowym w czynnej służbie wojskowej, policji państwowej i straży granicznej dokonywa się przez władzę bezpośrednio przełożoną.

Art. 153. § 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej doręczać można tylko w wyjątkowych przypadkach, za uprzednim zarządzeniem prezesa sądu.

§ 2. Za porę nocną uważa się czas od godziny dziewiętej wieczorem do godziny siódmej rano.

Art. 154. § 1. Jeżeli doręczający nie zastanie adresata w domu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było — sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podejmą się oddania mu pisma.

§ 2. Pismo, przeznaczone dla adresata, którego doręczający nie zastanie w lokalu biurowym, przemysłowym lub handlowym, doręczyć można osobie tamże zatrudnionej.

Art. 155. Doręczenia korporacjom, stowarzyszeniom, spółkom i zakładom dokonywa się w lokalu biurowym do rąk którejkolwiek z osób uprawnionych do przyjmowania pism, w razie zaś niezastania takiej osoby — komukolwiek z personelu biurowego.

Art. 156. § 1. W razie niemożności doręczenia w sposób, przewidziany artykułami poprzedzającymi, należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub gminnym, a zawiadomienie o tym przybić na drzwiach mieszkania, biura, lokalu przemysłowego lub handlowego adresata; jeżeli adresat zmienił zamieszkanie, należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub gminnym oraz w miarę możliwości o złożeniu pisma zawiadomić ustnie osobę, która obecnie ten lokal zajmuje.

§ 2. W razie odmowy przyjęcia pisma przez adresata lub jego domownika, pozostawia się je w miejscu doręczenia, a gdyby to było niemożliwe, składa się je — uprzedzając o tym — w urzędzie pocztowym lub gminnym.

Art. 157. Doręczenia urzędowi administracji rządowej, instytucjom ubezpieczeń społecznych i innym instytucjom samorządowym dokonywa się do rąk ustanowionego do odbioru pism funkcjonariusza lub przełożonego urzędu.

Art. 158. Odbierający pismo stwierdza odbiór i jego datę podpisem własnoręcznym. Jeżeli tego uczynić nie może lub nie chce, doręczający sam oznacza datę doręczenia oraz przyczynę braku podpisu.

Art. 159. Adresat może odebrać pismo bezpośrednio w sekretariacie sądu.

Art. 160. § 1. Osoby obecne na posiedzeniu sądowym można zawiadomić o terminie następnego posiedzenia przez ustne ogłoszenie.

§ 2. Jeżeli ze względu na brak czasu lub z innych przyczyn doręczenie w sposób, przewidziany w artykułach poprzedzających, byłoby szczególnie utrudnione, świadków lub biegłych można wzywać telegraficznie, telefonicznie lub w inny sposób, najodpowiedniejszy ze względu na okoliczności. W tym przypadku niestawiennictwo pociąga za sobą ustawowe skutki tylko wtedy, gdy sąd nie ma wątpliwości, że wezwanie doszło zawczasu do wiadomości wezwanego.

Art. 161. § 1. Jeżeli osobie nieznaney z miejsca pobytu ma być doręczone pismo, wymagające dokonania czynności procesowej, doręczenie może nastąpić tylko do rąk kuratora, ustanowionego przez przewodniczącego do zastępowania nieobecnego; obowiązuje to aż do chwili zgłoszenia się nieobecnego lub osoby, uprawnionej do jego zastępowania.

§ 2. O ustanowieniu kuratora przewodniczący ogłosi przez obwieszczenie w budynku sądowym, a według swego uznania — także w urzędzie gminnym albo w jednym lub kilku pismach.

§ 3. Przepisy powyższe stosuje się również do korporacji, stowarzyszeń, spółek i zakładów, które nie mają przedstawicieli albo których przedstawiciele są nieznani z miejsca pobytu.

Art. 162. § 1. W przypadkach, w których ustanowienie kuratora w myśl artykułu poprzedzającego nie jest wymagane, pismo doręcza się stronie nieznaney z miejsca pobytu przez wywieszenie w budynku sądowym.

§ 2. Z upływem dwóch tygodni od wywieszenia uważa się doręczenie za dokonane.

Art. 163. Gdy się okaże, że ustanowienie kuratora lub wywieszenie pisma było nieuzasadnione, sąd zarządzi doręczenie pisma w sposób właściwy, a w miarę potrzeby znieśie na wniosek osoby interesowanej postępowanie, przeprowadzone z udziałem kuratora.

Art. 164. Strona, która mieszka za granicą w chwili, gdy wnosi pismo, wszczynające postępowanie sądowe, lub gdy sąd doręcza jej pierwsze pismo w sprawie, oraz strona, która w toku postępowania przenosi się za granicę, — powinna wskazać adres dla doręczeń w kraju; w przeciwnym razie stosuje się odpowiednio przepisy art. 162 lub art. 150 § 2.

Art. 165. Do doręczania przez sądy ubezpieczeń społecznych pism sądowych osobom, zamieszkałym za granicą, oraz osobom, korzystającym z prawa zakrajowości, tudzież osobom u nich mieszkającym, jak również do szczegółowego trybu doręczania pism sądowych za pomocą poczty i organów gminnych stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w sądowym postępowaniu cywilnym.

Art. 166. Niezachowanie przepisów o doręczeniach nie powoduje nieważności doręczenia, jeżeli osoba, dla której wezwanie lub inne pismo sądowe było przeznaczone, oświadczy, że wezwanie to lub pismo otrzymała.

R o z d z i a ł III.

Terminy.

Art. 167. Bieg terminu, wyznaczonego przez sąd lub przewodniczącego (terminu sądowego), rozpoczyna się od ogłoszenia postanowienia, gdy zaś prawo przewiduje doręczenie postanowienia stronie z urzędu — od daty doręczenia.

Art. 168. § 1. Przy obliczaniu terminu ustawowego lub sądowego, wyznaczonego na dni, nie wlicza się dnia, od którego bieg terminu się rozpoczyna.

§ 2. Terminy, oznaczone na tygodnie, miesiące lub lata, kończą się w dniu, odpowiadającym nazwą lub datą początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było — w ostatnim dniu tego miesiąca.

§ 3. Koniec terminu, który by miał upłynąć w niedzielę lub w dzień ustawowo uznany za święto powszechne, przypada na następny dzień powszedni.

§ 4. Oddanie pisma w urzędzie pocztowym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu.

Art. 169. Przewodniczący może z ważnej przyczyny przedłużyć lub skrócić termin sądowy z urzędu lub na wniosek strony, zgłoszony przed upływem terminu, nawet bez wysłuchania stron.

Art. 170. Nie ma środka odwoławczego od odmowy skrócenia, od pierwszego przedłużenia i odmowy dalszego przedłużenia terminu.

Art. 171. § 1. Czynność procesowa, podjęta przez stronę po upływie terminu, nie powoduje skutków prawnych.

§ 2. Skutek uchybienia terminu następuje z mocy samego prawa.

Art. 172. § 1. Jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

§ 2. Przywrócenie nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych.

Art. 173. § 1. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu powinno być wniesione do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu dwóch tygodni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu.

§ 2. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności, uzasadniające wniosek.

§ 3. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dopełnić czynności procesowej.

Art. 174. § 1. Spóźniony lub z prawa niedopuszczalny wniosek o przywrócenie terminu sąd odrzuci na posiedzeniu niejawnym.

§ 2. W razie uwzględnienia wniosku sąd może natychmiast przystąpić do rozpoznania sprawy.

§ 3. Od przywrócenia terminu nie ma środka odwoławczego.

Art. 175. § 1. Zgłoszenie wniosku o przywrócenie terminu nie wstrzymuje postępowania w samej sprawie ani wykonania orzeczenia, chyba że sąd, stosownie do okoliczności, wstrzyma postępowanie lub wykonanie orzeczenia.

§ 2. Od postanowienia sądu nie ma środka odwoławczego.

Rozdział IV.

Zawieszenie postępowania.

Art. 176. § 1. Sąd zawiesza postępowanie:

- 1) w razie śmierci strony lub jej przedstawiciela ustawowego, w razie utraty przez nich zdolności procesowej, jak również w razie utraty przez przedstawiciela ustawowego tego przymiotu;
- 2) w postępowaniu, w którym obowiązuje zastępstwo przez adwokata — w razie śmierci adwokata, będącego pełnomocnikiem procesowym, albo utraty przezzeń zdolności procesowej lub wykreślenia z listy adwokatów;
- 3) w razie zgaśnięcia osoby prawnej, będącej stroną;
- 4) w razie zaprzestania czynności przez sąd wskutek wojny lub innych przeszkód.

§ 2. Zawieszenie ma moc prawną od chwili powyższych zdarzeń.

Art. 177. Zdarzenia, wskazane w pkt 1) — 3) artykułu poprzedzającego, nie wstrzymują wydania orzeczenia, jeżeli zaszły po zamknięciu rozprawy.

Art. 178. W razie śmierci strony lub zgaśnięcia osoby prawnej, będącej stroną, sąd po weźmie postanowienie co do podjęcia postępowania po wezwaniu jej następców prawnych, a gdyby to było niemożliwe — po ustanowieniu kuratora i wysłuchaniu go.

Art. 179. W razie utraty zdolności procesowej przez stronę lub przedstawiciela ustawowego, tudzież w razie śmierci przedstawiciela ustawowego lub utraty przezzeń tego przymio-

tu, każda strona lub sąd z urzędu mogą żądać we właściwej drodze ustanowienia przedstawiciela ustawowego dla strony, po czym sąd po weźmie postanowienie o podjęciu dalszego postępowania.

Art. 180. § 1. W razie śmierci pełnomocnika procesowego postępowanie może toczyć się dalej dopiero po wezwaniu strony niestawiającej. Wezwanie doręcza się jej w miejscu rzeczywistego zamieszkania.

§ 2. W przypadkach zawieszenia postępowania przed Trybunałem Ubezpieczeń Społecznych lub postępowania ze skargi o wznowienie — ze względu na osobę adwokata — sąd zakreśli stronie termin do ustanowienia innego adwokata. Po bezskutecznym upływie terminu sąd postanowi podjęcie dalszego postępowania.

Art. 181. Sąd zawiesi postępowanie, jeżeli strona lub jej przedstawiciel ustawowy pełni służbę wojskową w czasie wojny lub też znajduje się w miejscowości, pozbawionej wskutek nadzwyczajnych wydarzeń komunikacji z siedzibą sądu.

Art. 182. § 1. Sąd może również zawiesić postępowanie:

- 1) jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania sądowego lub od wyniku postępowania administracyjnego;
- 2) jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

§ 2. W tym przypadku zawieszenie postępowania trwa aż do czasu uprawomocnienia się orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej. Sąd może jednak i przed tym, stosownie do okoliczności, podjąć dalsze postępowanie.

§ 3. Jeżeli postępowanie sądowe lub administracyjne nie jest jeszcze wszczęte, a jego wszczęcie zależy od wniosku strony, sąd zakreśli jej termin do wszczęcia postępowania, a w innych przypadkach może zwrócić się o to do właściwej władzy.

§ 4. Na postanowienie, zawieszające postępowanie, służy zażalenie.

Art. 183. Sąd postanowi podjęcie dalszego postępowania, gdy ustanie przyczyna zawieszenia.

Art. 184. We wszystkich wyżej przewidzianych przypadkach zawieszenia terminy nie biegną i zaczynają biec od początku dopiero z podjęciem postępowania. Terminy sądowe w miarę potrzeby będą wyznaczone na nowo.

Art. 185. § 1. Sąd może również zawiesić postępowanie na zgodny wniosek stron, uzasadniony ważną przyczyną.

§ 2. W tym przypadku zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminów sądowych, które dopiero z podjęciem postępowania biegną dalej. Bieg terminów ustawowych nie ulega wstrzymaniu.

Art. 186. § 1. Postępowanie, zawieszone na zgodny wniosek stron, sąd może podjąć z urzędu lub na wniosek strony.

§ 2. Sąd umorzy postępowanie, jeżeli w ciągu dwóch lat od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania nie wpłynął wniosek o jego podjęcie.

§ 3. Sprawa raz umorzona nie może być wszczęta na nowo. Umorzenie postępowania w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych powoduje uprawnienie się zaskarżonego orzeczenia.

Art. 187. Postanowienie o zawieszeniu, podjęciu i umorzeniu postępowania wydać może przewodniczący bez rozprawy.

Rozdział V.

Posiedzenia sądowe.

Art. 188. Posiedzenie sądowe wyznacza przewodniczący z urzędu.

Art. 189. Posiedzenia odbywają się w budynku sądowym, a w poszczególnych przypadkach i poza tym budynkiem, jeżeli to ułatwia przeprowadzenie sprawy lub przyczynia się znacznie do zaoszczędzenia kosztów.

Art. 190. § 1. Posiedzenia, wyznaczone na rozprawę, są publiczne.

§ 2. Wstęp na salę sądową mają osoby dorosłe i nieuzbrojone, chyba że noszenie broni wynika z obowiązku służbowego.

Art. 191. § 1. Sąd z urzędu uchyli publiczność całego posiedzenia lub jego części i odbędzie je przy drzwiach zamkniętych, jeżeli tego wymaga wzgląd na interes publiczny lub dobre obyczaje.

§ 2. Sąd może uchylić publiczność posiedzenia również na wniosek strony, jeżeli podane przez nią przyczyny uzna za uzasadnione.

Art. 192. Rozprawa, dotycząca wniosku o uchylenie publiczności, odbywa się przy drzwiach zamkniętych. Postanowienie sądu ogłasza publicznie.

Art. 193. § 1. Podczas rozprawy, odbywającej się przy drzwiach zamkniętych, mogą być obecne na sali strony, ich pełnomocnicy, rzecznik interesu publicznego oraz osoby zaufania po dwie od każdej ze stron.

§ 2. Ogłoszenie wyroku odbywa się publicznie.

Art. 194. § 1. Przewodniczący otwiera, prowadzi i zamyka posiedzenie, udziela głosu, zadaje stronom, świadkom i biegłym pytania,

upoważnia do zadawania pytań i ogłasza orzeczenia sądu.

§ 2. Przewodniczący może odebrać głos stronom, jeżeli go nadużywają, jak również uchylić pytania, zadawane stronom, świadkom lub biegłym, jeżeli je uważa za niewłaściwe lub zbyteczne.

Art. 195. § 1. Przewodniczący może upomnieć osobę, która narusza powagę, spokój lub porządek czynności sądowych, a po bezskutecznym upomnieniu może ją wydalić.

§ 2. Uczestników sprawy sąd może wydalić tylko wtedy, gdy, mimo uprzedzenia o skutkach prawnych ich nieobecności, nadal zachowują się niewłaściwie.

Art. 196. § 1. W razie cięższego naruszenia powagi, spokoju lub porządku czynności sądowych, albo ubliżenia sądowi, innej władzy lub osobom, biorącym udział w sprawie, sąd może skazać winnego na grzywnę do trzystu złotych lub na karę pozbawienia wolności do trzech dni.

§ 2. Skazanie nie uchyli odpowiedzialności karnej lub dyscyplinarnej.

§ 3. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

§ 4. O ukaranie osoby, podlegającej sądownictwu wojskowemu, sąd zwraca się do władz wojskowych.

Art. 197. § 1. Grzywny wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

§ 2. W razie niemożności ściągnięcia grzywny zamienia się ją na karę aresztu do trzech dni.

§ 3. Do wykonania kar stosuje się przepisy o wykonaniu kar, orzeczonych w postępowaniu karnym sądowym.

Art. 198. Zarządzenia porządkowe przewodniczącego oraz kary porządkowe, wymierzone przez sąd, nie mają zastosowania do sędziów i ławników, należących do kolegium orzekającego, oraz do rzecznika interesu publicznego, a kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem kary, przewidzianej w art. 197 § 2 — do adwokata, jako pełnomocnika strony w danej sprawie.

Art. 199. Sąd może wydalić z sali publiczność z powodu niewłaściwego zachowania się.

Art. 200. § 1. Sąd, nawet mimo zgodnego wniosku stron, może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny.

§ 2. W każdym razie posiedzenie ulega odróceniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu stronie wezwania, tudzież, jeżeli nieobecność strony jest wywołana wydarzeniem żywiołowym lub inną, znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć.

Art. 201. Od wyznaczania i odroczenia posiedzenia nie ma środka odwoławczego.

Art. 202. § 1. Na każdym posiedzeniu sądowym protokolant pod kierunkiem przewodni-

czącego spisuje protokół, który powinien zawierać:

- 1) oznaczenie sądu, miejsca i daty posiedzenia, nazwiska sędziów, ławników, protokolanta, rzecznika interesu publicznego, jeżeli w posiedzeniu brał udział, stron i obecnych na posiedzeniu przedstawicieli oraz oznaczenie sprawy, tudzież wzmiankę co do publiczności rozprawy;
- 2) przebieg posiedzenia, a w szczególności twierdzenia i wnioski stron, wnioski rzecznika interesu publicznego, wyniki postępowania dowodowego oraz wymienienie zarządzeń i orzeczeń, ogłoszonych na rozprawie; zamiast podania twierdzeń i wniosków protokół może powołać się na pisma procesowe;
- 3) okoliczności, wpływające na umorzenie lub rozstrzygnięcie sprawy.

§ 2. Protokół podpisują przewodniczący i protokolant.

Art. 203. Na wniosek strony sąd może przybrać na jej koszt przysięgłego stenografa, który niezwłocznie po zakończeniu rozprawy przełoży stenogram na zwykłe pismo. Przewodniczący włączy stenogram i przekład do protokołu.

Art. 204. § 1. Strony mają prawo żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu w ciągu tygodnia od jego sporządzenia.

§ 2. Przewodniczący po wysłuchaniu protokolanta wydaje zarządzenie w sprawie sprostowania lub uzupełnienia protokołu. Od zarządzenia przewodniczącego służy odwołanie do sądu, orzekającego w danej sprawie, od którego postanowienia nie ma środka odwoławczego.

Art. 205. W toku posiedzenia stronom wolno oświadczenia, wnioski, uzupełnienia i sprostowania zamieścić w załączniku do protokołu. Przewodniczący może zażądać od strony takiego załącznika.

Art. 206. Strona może w toku posiedzenia wytknąć obrazę przepisów postępowania, żądając wpisania odpowiedniego zastrzeżenia do protokołu.

TYTUŁ II.

Postępowanie przed okręgowym sądem ubezpieczeń społecznych.

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Rozdział I.

Skarga.

Art. 207. § 1. Wszczęcie postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych następuje przez wniesienie skargi bezpośrednio do

właściwego sądu na piśmie lub ustnie do protokołu.

§ 2. W sporach o świadczenia strona, zamieszkała poza siedzibą właściwego sądu ubezpieczeń społecznych, ma prawo zgłosić skargę do protokołu w sądzie grodzkim, sądzie pracy, lub w sądzie ubezpieczeń społecznych, w których okręgu zamieszkuje. Protokół należy niezwłocznie przesłać właściwemu sądowi.

Art. 208. § 1. Skargę należy wnieść w terminie dwumiesięcznym od dnia prawidłowego ogłoszenia lub doręczenia zaskarżonej decyzji.

§ 2. Rzecznik interesu publicznego może wnieść skargę, wymienioną w art. 108, w każdym czasie.

§ 3. Jeżeli instytucja ubezpieczeń społecznych nie wydała decyzji w terminie sześciu miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia w przepisany sposób roszczenia, skargę można wnieść w każdym czasie do dnia ogłoszenia lub doręczenia decyzji.

§ 4. Przepisu § 3 nie stosuje się do spraw, w których wydanie decyzji przez instytucję ubezpieczeń społecznych jest uzależnione od zebrania potrzebnych danych od instytucji, mających swą siedzibę za granicą.

§ 5. Do wskazanego w § 3 sześciomiesięcznego terminu nie wlicza się okresu zwłoki, spowodowanej niedoręczeniem przez skarżącego żądanych przez instytucję dowodów, a w sprawach o świadczenia z tytułu ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych — także okresu leczenia skutków wypadku lub choroby zawodowej.

Art. 209. § 1. Skargę, wniesioną do niewłaściwego sądu ubezpieczeń społecznych, do instytucji ubezpieczeń społecznych lub władzy nadzorczej, należy z urzędu przesać sądowi właściwemu. O zachowaniu terminu do wniesienia skargi rozstrzyga w tym przypadku data wniesienia jej do sądu niewłaściwego, instytucji ubezpieczeń społecznych lub władzy nadzorczej.

§ 2. O zachowaniu terminu do wniesienia skargi w przypadku zgłoszenia jej do protokołu w myśl art. 207 § 2 rozstrzyga data zgłoszenia.

Art. 210. Skarga powinna czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać:

- 1) oznaczenie zaskarżonej decyzji z podaniem daty jej doręczenia lub ogłoszenia oraz ze wskazaniem, czy skarga dotyczy całej decyzji, czy też jej części;
- 2) dokładne oznaczenie żądań strony ze wskazaniem powodów zaskarżenia decyzji oraz w miarę potrzeby nowych faktów i środków dowodowych, nie przytoczonych w postępowaniu przed instytucją ubezpieczeń społecznych;
- 3) wymienienie osób przypozwanych.

Art. 211. Nie można w skardze podnosić zarzutów przeciwko sposobowi rozstrzygnięcia sprawy przez instytucję ubezpieczeń społecz-

nych w granicach pozostawionych jej swobodnemu uznaniu.

Art. 212. Skargę na decyzję w sprawie o świadczenie z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa można oprzeć tylko na następujących podstawach:

- 1) na naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie;
- 2) na naruszeniu istotnych przepisów postępowania przed instytucjami ubezpieczeń społecznych —

jeżeli uchybienia te mogły wpłynąć stanowczo na wynik sprawy.

Art. 213. W przypadku, wymienionym w art. 208 § 3, do skargi należy dołączyć dowód zgłoszenia roszczenia do instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 214. § 1. Przewodniczący odrzuca skargę bez rozprawy:

- 1) w razie niedopuszczalności postępowania przed sądami ubezpieczeń społecznych;
- 2) w razie niewłaściwości sądu;
- 3) w razie uchybienia terminu do wniesienia skargi;
- 4) jeżeli sprawa o ten sam przedmiot toczy się już między stronami lub została osądzona;
- 5) w razie braku zdolności procesowej skarżącego, braku ustawowego jego przedstawicielstwa lub upoważnienia przedstawiciela do prowadzenia sprawy, — jeżeli brak nie będzie uzupełniony zgodnie z przepisami niniejszego prawa;
- 6) w razie braku uprawnienia skarżącego do wniesienia skargi.

§ 2. Przewodniczący może w miarę potrzeby skierować sprawę do rozstrzygnięcia przez sąd na rozprawie.

§ 3. W razie odrzucenia skargi z powodu niewłaściwości sądu, stosuje się przepis art. 209 § 1.

Art. 215. § 1. Skarżący może zmienić skargę, dopóki nie upłynął termin ustawowy do wniesienia skargi.

§ 2. Nie stanowi zmiany skargi, jeżeli skarżący w granicach zaskarżonej części decyzji ogranicza lub rozszerza swoje żądanie.

Art. 216. Skarżący może cofnąć skargę w każdym czasie aż do rozstrzygnięcia sprawy, ustnie na rozprawie lub pismem, którego odpis doręcza się uczestnikom sprawy.

Art. 217. § 1. Cofnięcie przez instytucję pozwaną zaskarżonej decyzji po wniesieniu skargi a przed rozstrzygnięciem sprawy powoduje umorzenie postępowania tylko wtedy, jeżeli nowa decyzja uwzględniła w całości żądanie skargi. Poza tym ani cofnięcie decyzji ani

jej wykonanie nie ma wpływu na bieg sprawy.

§ 2. Przepisy paragrafu poprzedzającego stosuje się odpowiednio do decyzji instytucji ubezpieczeń społecznych, wydanej po wniesieniu skargi na podstawie art. 208 § 3.

Art. 218. § 1. Skarga do sądu ubezpieczeń społecznych nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

§ 2. Jeżeli jednak skarżący po wniesieniu skargi zwróci się do instytucji pozwanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, instytucja powinna uczynić zadość temu żądaniu, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie interes publiczny, a wykonanie decyzji grozi niepowetowaną szkodą dla skarżącego.

§ 3. Wstrzymanie wykonania decyzji można uzależnić od złożenia stosownego zabezpieczenia.

Rozdział II.

Postępowanie wstępne.

Art. 219. § 1. Niezwłocznie po wniesieniu skargi lub, jeżeli skarga nie odpowiada wymaganiom formalnym, po uzupełnieniu jej braków, przewodniczący zawiadomi o wpłynięciu skargi pozostałe strony, doręczając im jednocześnie jej odpisy.

§ 2. Strony mają prawo wnieść w ciągu miesiąca od daty doręczenia odpisu skargi odpowiedź na skargę. Pozwana instytucja ubezpieczeń społecznych jest obowiązana w tymże terminie nadesłać akta, dotyczące przedmiotu skargi.

§ 3. W sprawach zawiłych przewodniczący może przed pierwszym posiedzeniem zarządzić wniesienie odpowiedzi na skargę. Sąd może zarządzić wymianę pism przygotowawczych, oznaczając okoliczności, które mają być wyjaśnione.

§ 4. Odpowiedź, wniesioną po terminie, sąd może pozostawić bez rozpoznania.

Art. 220. § 1. Przewodniczący może przed posiedzeniem sądowym, stosownie do okoliczności, wydać następujące zarządzenia:

- 1) wezwać strony do stawienia się na rozprawę osobiście lub przez pełnomocnika, polecić przedstawienie dokumentów, przedmiotów oględzin, ksiąg, planów itd.;
- 2) zażądać od władz, urzędów i osób zajmujących się publicznego znajdujących się u nich dowodów;
- 3) wezwać na rozprawę świadków i zażądać od nich dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wyjaśnienia zeznań;
- 4) zażądać opinii biegłych na piśmie oraz wezwać biegłych na rozprawę;
- 5) zarządzić w razie potrzeby oględziny.

§ 2. W razie potrzeby przeprowadzenia dowodu poza siedzibą sądu orzekającego albo

dowodu, co do którego zachodzi obawa, że jego późniejsze przeprowadzenie stanie się niewykonalne lub utrudnione, przewodniczący może sam przeprowadzić ten dowód lub zarządzić jego przeprowadzenie przez sąd wezwany.

Art. 221. § 1. Strony mogą przeglądać akta sprawy w sądzie.

§ 2. Poszczególne części akt mogą być wyłączone spod przeglądu, a instytucja ubezpieczeń społecznych wskaże te akta, o których wyłączenie wnosi.

Rozdział III.

Rozpoznanie sprawy.

Art. 222. § 1. Sąd rozstrzyga sprawę po przeprowadzeniu rozprawy, chyba że prawo niniejsze stanowi inaczej.

§ 2. Jeżeli skarżący zrzeknie się w skardze rozprawy, a pozostałe strony w odpowiedzi na skargę rozprawy nie żądają, przewodniczący może według uznania skierować sprawę do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

Art. 223. § 1. Po wniesieniu odpowiedzi na skargę lub po upływie terminu do jej wniesienia, przewodniczący wyznacza termin rozprawy, zawiadamiając o nim strony.

§ 2. Wezwanie na rozprawę należy tak wysłać, aby strony otrzymały je co najmniej na siedem dni przed rozprawą; w przypadkach pilnych termin ten może być skrócony.

§ 3. Niestawienie się stron lub ich pełnomocników nie wstrzymuje rozprawy i wydania wyroku. Sąd może jednak celem dokładniejszego wyjaśnienia stanu sprawy zarządzić stawienie się stron lub jednej z nich osobiście albo przez pełnomocnika.

Art. 224. § 1. Rzecznik interesu publicznego może składać wnioski w każdej sprawie.

§ 2. Ustne wnioski rzecznik składa na rozprawie po wywodach stron. Strony mają prawo jedynie prostować omyłki, których by się rzecznik dopuścił w przytaczaniu okoliczności sprawy.

Art. 225. § 1. Rozprawa odbywa się w ten sposób, że po wywołaniu sprawy sędzia sprawozdawca przedstawia stan sprawy, następnie strony — naprzód skarżących, a po tym inne strony, zgłaszają ustnie swe żądania i wnioski, przedstawiają okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie, jako też zasady prawne.

§ 2. Ponadto rozprawa obejmuje — stosownie do okoliczności — wyjaśnienia stron stawiających osobiście, postępowanie dowodowe i rozstrząsanie jego wyników.

Art. 226. Przewodniczący, nie dopuszczając do rozwlekłości i zbaczania od przedmiotu, powinien dążyć do tego, ażeby rozprawa wszechstronnie wyświetliła punkty sporne i aby, w miarę możliwości, mogła być ukończona bez odraczania.

Art. 227. § 1. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia twierdzeń i wniosków pozostałych stron, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, jakie według przepisów prawa niniejszego mogą dla niej wyniknąć z powodu działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu.

§ 2. Sąd odrzuci środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki.

Art. 228. Sąd może zarządzić łączne rozpoznanie i wydać łączne orzeczenie w kilku sprawach, jeżeli sprawy te są ze sobą w związku lub mogłyby być objęte jedną skargą.

Art. 229. Sąd może ograniczyć rozprawę przede wszystkim do zarzutów formalnych lub pytań wstępnych.

Art. 230. W każdym stanie sprawy sąd bierze z urzędu pod rozagę: niedopuszczalność postępowania przed sądami ubezpieczeń społecznych, niewłaściwość sądu, brak zdolności procesowej i należytego zastępstwa lub upoważnienia do prowadzenia sprawy, istnienie sporu sądowego między tymi samymi stronami o ten sam przedmiot, powagę rzeczy osądzonej.

Art. 231. § 1. Przewodniczący zamyka rozprawę, gdy sąd uzna sprawę za dostatecznie wyjaśnioną.

§ 2. Sąd może zamkniętą rozprawę otworzyć na nowo, jeżeli potrzebne są jeszcze dodatkowe wyjaśnienia stron lub dodatkowe dowody.

Art. 232. Od zarządzeń przewodniczącego w toku rozprawy strony mogą odwołać się do kolegium orzekającego.

Art. 233. § 1. Posiedzenie niejawne odbywa się według przepisów o rozprawie, jednakże bez zawiadomienia i udziału stron.

§ 2. Postępowanie dowodowe, zarządzone na posiedzeniu niejawnym, odbywa się zawsze na rozprawie.

§ 3. Sąd mimo wniosku o rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym może zarządzić rozprawę. W tym przypadku sprawa nie może być już rozpoznawana na posiedzeniu niejawnym.

DZIAŁ II.

Dowody.

Rozdział I.

O dowodzie w ogólności.

Art. 234. Przedmiotem dowodu są fakty, mające dla sprawy istotne znaczenie.

Art. 235. Sąd określa z urzędu zakres postępowania dowodowego oraz środków dowodowych, potrzebnych do ustalenia stanu faktycznego.

Art. 236. § 1. Fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu; sąd bierze je pod uwagę z urzędu.

§ 2. To samo dotyczy faktów znanych sądowi urzędowo, wszakże sąd powinien przy rozprawie zwrócić na nie uwagę stron.

Art. 237. § 1. Sąd ocenia znaczenie przyznania w związku z całością stanu faktycznego sprawy.

§ 2. Gdy strona nie wypowie się co do faktów, przytoczonych przez stronę przeciwną, sąd, uwzględniając wyniki całego postępowania, może uznać fakty za przyznane.

Art. 238. Ustalenia faktyczne mogą być oparte także na okolicznościach bezspornych lub udowodnionych, gdy okoliczności te, wzięte pojedynczo lub łącznie, usprawiedliwiają wniosek o prawdziwość pewnego, istotnego dla sprawy faktu (domniemanie faktyczne).

Art. 239. § 1. Sąd według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, ocenia wiarygodność i moc dowodów. Ocenie sądu podlega również materiał dowodowy, zebrany w postępowaniu przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie nadać znaczenie odmowie przedstawienia dowodu lub przeszkodowi, stawianym w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Art. 240. Przepisu artykułu poprzedzającego nie stosuje się do domnień, ustanowionych przez prawo (domnień prawnych), jednak zachowuje on moc przy ocenie dowodu przeciwnego, ilekroć prawo dowodu takiego nie wyłącza.

Rozdział II.

Postępowanie dowodowe.

Oddział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 241. § 1. Postępowanie dowodowe odbywa się w zasadzie przed sądem orzekającym.

Gdyby to nie było możliwe z powodu natury dowodu, bądź gdyby to było połączone z poważnymi niedogodnościami lub też spowodowało znaczne koszty w stosunku do przedmiotu sporu — sąd orzekający zleci przeprowadzenie dowodu jednemu ze swych sędziów (sędzia wyznaczony), innemu sądowi ubezpieczeń społecznych lub sądowi grodzkiemu (sąd wezwany).

§ 2. Przeprowadzenie dowodu za granicą, możliwe z zachowaniem przepisów prawa niniejszego, sąd orzekający zarządzi w drodze właściwej.

Art. 242. W postanowieniu o przeprowadzeniu dowodu sąd oznaczy fakty, podlegające stwierdzeniu, środek dowodowy i — stosownie do okoliczności — sędziego lub sąd, przez który dowód ma być przeprowadzony, a nadto, jeżeli to jest możliwe, czas i miejsce przeprowadzenia dowodu. Wyznaczając sędziego, sąd może mu pozostawić oznaczenie terminu.

Art. 243. § 1. Jeżeli czas i miejsce przeprowadzenia dowodu nie są wskazane w postanowieniu, strony będą o nich osobno zawiadomione.

§ 2. Nieprzybycie stron na termin, wyznaczony do przeprowadzenia dowodu, nie wstrzymuje czynności sądowej chyba, że obecność stron lub jednej z nich okaże się, stosownie do okoliczności, konieczna.

Art. 244. § 1. Protokół, zawierający przebieg postępowania dowodowego, przeprowadzonego przed sędzią wyznaczonym lub sądem wezwanym, podpisują oprócz sędziego i protokolanta także osoby przesłuchane i strony obecne.

§ 2. Odmowę lub niemożność podpisania stwierdza się w protokole.

Art. 245. Sędzia wyznaczony i sąd wezwany mają w zakresie postępowania dowodowego prawa sądu orzekającego.

Art. 246. Sąd orzekający może zarządzić powtórzenie lub uzupełnienie postępowania dowodowego.

Art. 247. § 1. Sąd nie jest związany swym postanowieniem dowodowym. Może je stosownie do okoliczności uchylić, uzupełnić lub zmienić, nawet bez rozprawy. Jednakże odrzucenie dopuszczonego na rozprawie dowodu może nastąpić również tylko na rozprawie.

§ 2. Sędzia wyznaczony i sąd wezwany mogą uzupełnić postanowienie sądu orzekającego przez przesłuchanie nowych świadków na fakty, wskazane w tym postanowieniu.

Art. 248. § 1. Jeżeli przeprowadzenie dowodu napotyka na przeszkody, mogące trwać czas nieokreślony, albo jeżeli dowód ma być przeprowadzony za granicą, sąd może oznaczyć termin do przeprowadzenia dowodu. Jeżeli w terminie dowodu nie przeprowadzono, sprawa

toczyć się będzie dalej bez tego dowodu.

§ 2. Po upływie określonego terminu, dowód ten może być jeszcze przeprowadzony tylko wówczas, jeżeli postępowanie przez to się nie przeciągnie.

Art. 249. Zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest konieczne, ilekroć ustawy przewidują uprawdopodobnienie zamiast dowodu.

Oddział 2.

Dokumenty.

Art. 250. Dokumenty, sporządzone przez władzę, urzędy i osoby zaufania publicznego w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co uczestniczące w czynności osoby oświadczyły lub co zostało urzędowo zaświadczone.

Art. 251. Dokumenty publiczne, sporządzone przez władzę lub urzędy państw obcych, powinny być w razie wątpliwości co do ich autentyczności uwierzytelnione przez właściwego posła lub konsula polskiego za granicą albo przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

Art. 252. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która go podpisała.

Art. 253. Dowód przeciwny co do oświadczeń, zawartych w dokumencie publicznym lub prywatnym, nie jest wyłączony.

Art. 254. § 1. Strona, powołując się na dokument, powinna go złożyć sądowi w oryginale, chyba że sąd zwolni ją od tego obowiązku.

§ 2. Jeżeli tylko część dokumentu ma związek ze sprawą, sąd po przejrzeniu go może okazać stronie przeciwnej tylko odpowiednie ustępy z dokumentu.

Art. 255. § 1. Każdy obowiązany jest na żądanie sądu przedstawić znajdujący się w jego posiadaniu dokument, stanowiący dowód okoliczności spornej między stronami.

§ 2. Wolno odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli ujawnienie jego treści może narazić jego posiadacza lub jego bliskich, wskazanych w przepisie o prawie świadka do odmowy zeznań, na odpowiedzialność karną lub hańbę, albo pociągnąć za sobą wykroczenie przeciwko tajemnicy urzędowej lub istotnej tajemnicy zawodowej. Jednakże i w tych przypadkach nie wolno odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli posiadacz jest do tego obowiązany z mocy przepisu prawa lub gdy dokument jest wystawiony w interesie jednej ze stron.

Art. 256. Sąd może — stosownie do okoliczności — uznać twierdzenie strony co do treści dokumentu za prawdziwe, jeżeli inna strona

bezpodstawnie odmawia przedstawienia dokumentu, który znajduje się w jej posiadaniu lub który w myśl przepisów prawa posiadać powinna, albo gdy dokument został przez nią ukryty lub zniszczony.

Art. 257. § 1. O obowiązku przedstawienia dokumentu przez osobę trzecią sąd orzeka po wysłuchaniu tej osoby oraz stron.

§ 2. Za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dokumentu sąd skazuje osobę odmawiającą na grzywnę do pięciuset złotych. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na wypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

§ 3. Niezależnie od powyższej grzywny sąd może nakazać aresztowanie na czas nie przewyższający tygodnia. Sąd uchyli areszt, jeżeli osoba odmawiająca okaże dokument, albo jeżeli sprawę w danej instancji ukończono.

Art. 258. § 1. Jeżeli dokument znajduje się w aktach władzy, urzędu lub osoby zaufania publicznego, wystarczy przedstawienie uwierzytelonego przez nie odpisu lub wyciągu z dokumentu.

§ 2. Gdy sąd uzna za konieczne przejrzenie oryginału dokumentu, może zarządzić dostarczenie go na rozprawę albo przejrzenie na miejscu przez sędziego lub przez cały skład sądu.

Art. 259. Strona, żądająca od innej strony lub osoby trzeciej przedstawienia dokumentu, powinna szczegółowo oznaczyć ten dokument i w razie potrzeby uprawdopodobnić, że dokument znajduje się w ich posiadaniu.

Art. 260. § 1. Gdy zachodzi potrzeba zbadania ksiąg i dokumentów, księgi te i dokumenty powinny być przedstawione sądowi, jeżeli sąd uzna wyciąg z nich za niewystarczający.

§ 2. Gdy zachodzi istotna trudność w dostarczeniu ksiąg do sądu, sąd może przejrzeć je na miejscu lub zlecić sędziemu ich przejrzenie i poczynienie niezbędnych wyciągów.

Art. 261. Jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu, przedstawionego przez inną stronę, albo zarzuca niezgodność z prawdą urzędowych zaświadczeń, zawartych w dokumencie publicznym, obowiązana jest fałsz udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy prawdziwości dokumentu prywatnego, pochodzącego od innej osoby, a nie od strony zaprzeczającej, prawdziwość dokumentu udowodnić powinna strona, która chce z niego skorzystać.

Art. 262. Fałszu dowodzić można wszelkimi środkami dowodowymi. W szczególności badanie prawdziwości dokumentu odbywa się przez porównanie z udziałem lub bez udziału biegłych charakteru pisma na zakwestionowanym dokumencie z charakterem pisma tej samej

osoby na innych dokumentach, niewątpliwie prawdziwych; w razie potrzeby sąd może też wziąć pod uwagę charakter pisma, ustalony w obecności sądu przez podyktowanie szeregu wyrazów.

Art. 263. Strona, która fałsz lekkomyślnie zarzuciła, ulegnie karze grzywny do pięciuset złotych. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na przypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

Art. 264. § 1. Strona, składająca dokument w języku obcym, powinna dołączyć przekład dokumentu na język polski.

§ 2. Sąd może zażądać, aby dokument w języku obcym był przełożony przez tłumacza przysięgłego.

Art. 265. Sąd oceni na podstawie okoliczności poszczególnego przypadku, czy i o ile dokument zachowuje moc dowodową pomimo przekreśleń, podskrobań lub innych uszkodzeń.

Oddział 3.

Zeznania świadków.

Art. 266. § 1. Sąd bada świadków bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek stron.

§ 2. Dowód ze świadków jest dopuszczalny nawet w przypadkach, gdy prawo wymaga dowodu na piśmie, jeżeli dokument został zgubiony, zniszczony lub zabrany posiadaczowi albo z powodu okoliczności szczególnych nie mógł być sporządzony.

Art. 267. Świadcami nie mogą być:

- 1) osoby niezdolne do spostrzegania lub do komunikowania swych spostrzeżeń;
- 2) duchowni co do faktów, powierzonych im na spowiedzi lub pod tajemnicą duchowną;
- 3) wojskowi i urzędnicy publiczni, nie zwolnieni od zachowania tajemnicy urzędowej, o ileby zeznanie ich miało być połączone z jej naruszeniem.

Art. 268. § 1. Nikt nie ma prawa odmówić zeznań w charakterze świadka, z wyjątkiem małżonków stron, ich wstępnych, zstępnych i rodzeństwa, powinowatych w tym samym stopniu oraz osób, pozostających ze stronami w stosunku przysposobienia. Prawo odmowy zeznań ze strony małżonków i powinowatych trwa również po ustaniu małżeństwa.

§ 2. Świadek może odmówić odpowiedzi na zadane mu pytania, gdyby zeznanie mogło narazić jego lub jego bliskich, wymienionych w paragrafie poprzedzającym, na odpowiedzialność karną, hańbę lub dotkliwą i bezpośrednią szkodę majątkową, albo gdyby zeznanie miało

być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej.

Art. 269. Sąd, wzywając świadka, wymieni w wezwaniu imię, nazwisko i zamieszkanie wezwanego, miejsce i czas przesłuchania, oznaczy strony i przedmiot sprawy oraz poda związałą osnowę przepisów o karach za pogwałcenie obowiązków świadka i o wynagrodzeniu za stawienie w sądzie.

Art. 270. W razie potrzeby przesłuchania Prezydenta Rzeczypospolitej sąd zwraca się do Niego pisemnie o wyznaczenie miejsca i czasu przesłuchania.

Art. 271. Przesłuchanie osób, dotkniętych chorobą lub kalectwem, odbywa się w ich mieszkaniu, jeżeli opuścić go nie mogą.

Art. 272. Kolejność przesłuchania świadków oznacza przewodniczący. Świadkowie, którzy nie złożyli jeszcze zeznań, nie mogą być obecni przy przesłuchaniu innych świadków.

Art. 273. § 1. Do przesłuchania świadka, nie władającego dostatecznie językiem polskim, sąd może przybrać tłumacza.

§ 2. Do tłumaczy mają odpowiednie zastosowanie przepisy o biegłych. Aplikant lub urzędnik sądowy może pełnić obowiązki tłumacza bez składania osobnej przysięgi, lecz z powołaniem się na przysięgę służbową.

Art. 274. Przed przesłuchaniem zadaje się świadkowi pytanie, dotyczące jego osoby (imię, nazwisko, wiek, wyznanie, zajęcie) oraz stosunku do stron, tudzież uprzedza się go o prawie odmowy zeznań i o karalności zeznań fałszywych. Jeżeli świadek nie będzie usunięty lub zwolniony od zeznawania, przewodniczący lub jeden z sędziów odbierze od świadka przysięgę.

Art. 275. § 1. Świadek składa przysięgę według rotacji następującej: „Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że będę mówił szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome. Tak mi Panie Boże dopomóż”.

§ 2. Osoby, wyznające religię chrześcijańską, przysięgają przed Krzyżem.

§ 3. Osoby, wyznające religię mojżeszową, trzymają prawą rękę na torze — 2 ks. Mojżesza 20 rozdz. 7 wiersz.

Art. 276. § 1. Do form zapewnienia przez świadków, należących do wyznań, nie wymienionych w artykule poprzedzającym, że zeznają prawdę niczego nie ukrywając, stosuje się przepisy, obowiązujące w postępowaniu karnym.

§ 2. Przepisy, dotyczące przysięgi i jej skutków prawnych, stosuje się odpowiednio do zapewnienia zastępującego przysięgę.

Art. 277. § 1. Nie składają przysięgi ani zapewnienia małoletni do lat czternastu oraz osoby, skazane wyrokiem prawomocnym za fałszywe zeznanie.

§ 2. Duchowni uznanych prawnie wyznań nie składają przysięgi.

§ 3. Sąd może za zgodą stron zwolnić od przysięgi lub zapewnienia także innych świadków.

Art. 278. § 1. Świadek składa przysięgę, powtarzając za sędzią lub odczytując na głos jej rotę, przy czym wszyscy, nie wyłączając sędziów, stoją.

§ 2. Niemi piśmienni składają przysięgę przez podpisanie roty. Niemi niepiśmienni i głusi niepiśmienni przysięgają przy pomocy biegłego.

§ 3. Przed odebraniem przysięgi sąd uprzedza świadka o znaczeniu tego aktu i odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

Art. 279. W razie powtórnego przesłuchania świadka przypomina mu się poprzednio złożoną przysięgę lub zapewnienie ją zastępujące.

Art. 280. § 1. Świadek składa zeznanie ustnie, zaczynając od odpowiedzi na pytanie przewodniczącego, co i z jakiego źródła jest mu wiadome o przedmiocie przesłuchania, po czym sędziowie, ławnicy, rzecznik interesu publicznego i strony mogą w tymże przedmiocie zadawać pytania.

§ 2. Głusi oraz niemi składają zeznania z zastosowaniem sposobu, wskazanego dla złożenia przez nich przysięgi.

Art. 281. Świadkowie, których zeznania przeczą sobie nawzajem, mogą być konfrontowani.

Art. 282. § 1. Zeznanie świadka, po zapisanu do protokołu, będzie mu odczytane i stosownie do okoliczności, na podstawie jego uwag, uzupełnione lub sprostowane.

§ 2. Świadek może oddalić się z sądu nie wcześniej, niż po uzyskaniu na to zezwolenia przewodniczącego.

Art. 283. § 1. Za nieusprawiedliwione niestawienie się sąd skazuje świadka na grzywnę do dwustu złotych, po czym wezwie go powtórnie, a w razie ponownego niestawienia się skazuje go na grzywnę do pięciuset złotych i może zarządzić przymusowe sprowadzenie. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na wypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

§ 2. Świadek w ciągu tygodnia od daty doręczenia mu postanowienia, skazującego go na grzywnę, może usprawiedliwić swe niestawienie się; za okoliczność, usprawiedliwiającą niestawienie się, poczytuje się w każdym razie zamieszkiwanie świadka poza okręgiem sądu

wzywającego, jeżeli odległość od siedziby tego sądu przenosi pięćdziesiąt kilometrów. W przypadku usprawiedliwienia niestawienia się sąd zwolni świadka od grzywny i od przymusowego sprowadzenia.

Art. 284. § 1. Za nieuzasadnioną odmowę zeznań, przysięgi lub zapewnienia, albo przedstawienia dokumentu sąd, po wysłuchaniu obecnych stron co do zasadności odmowy, skazuje świadka na grzywnę do pięciuset złotych. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na wypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

§ 2. Niezależnie od powyższej grzywny sąd może, w razie odmowy zeznań, przysięgi lub zapewnienia, nakazać aresztowanie świadka na czas nie przewyższający tygodnia. Sąd uchyli areszt, jeżeli świadek złoży zeznanie, przysięgę lub zapewnienie, albo jeżeli sprawę w danej instancji ukończono.

Art. 285. Świadek ma prawo żądać zwrotu wydatków koniecznych, związanych ze stawianiem do sądu, a nadto wynagrodzenia za utratę zarobku. Pod rygorem utraty należności powinien zgłosić żądanie to niezwłocznie po wykonaniu swego obowiązku. Przewodniczący może przyznać świadkowi zaliczkę na koszty podróży i na utrzymanie w miejscu przesłuchania.

Oddział 4.

Opinie biegłych.

Art. 286. § 1. W przypadkach, wymagających wiadomości specjalnych, sąd może wezwać jednego lub kilku biegłych, celem zasięgnięcia ich opinii.

§ 2. Sąd orzekający może sędziemu wyznaczonemu lub sądowi wezwanemu pozostawić prawo wyboru biegłych.

§ 3. Sąd oznaczy, czy opinia ma być przedstawiona ustnie, czy na piśmie.

Art. 287. § 1. Osoba, wyznaczona na biegłego, może nie przyjąć włożonego na nią obowiązku z przyczyn, jakie uprawniają świadka do odmowy zeznań, a nadto z powodu przeszkody, która jej uniemożliwia wydanie opinii.

§ 2. Stronie wolno zażądać wyłączenia biegłego z przyczyn, z jakich można żądać wyłączenia sędziego.

§ 3. Po rozpoczęciu czynności biegłego strona może, aż do ich ukończenia, żądać wyłączenia biegłego tylko wtedy, jeżeli uprawdopodobni, że przyczyna wyłączenia nie była jej przed tym znana lub dopiero później powstała.

§ 4. Od postanowienia, wyłączającego biegłego, nie ma środka odwoławczego.

Art. 288. § 1. Biegły składa przed rozpoczęciem czynności przysięgę według roty następującej:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że powierzone mi obowiązki biegłego wykonam z całą sumiennością i bezstronnością. Tak mi Panie Boże dopomóż”.

§ 2. Poza tym stosuje się odpowiednio przepisy co do odbierania przysięgi od świadków.

Art. 289. § 1. Do form zapewnienia przez biegłych, należących do wyznań, nie wymienionych w art. 275, że obowiązki biegłego wykonają z całą sumiennością i bezstronnością, stosuje się przepisy, obowiązujące w postępowaniu karnym.

§ 2. Przepisy, dotyczące przysięgi i jej skutków prawnych, stosuje się odpowiednio do zapewnienia zastępującego przysięgę.

Art. 290. § 1. Sąd może za zgodą stron zwolnić biegłego od przysięgi lub zapewnienia ją zastępującego.

§ 2. Biegły sądowy stały składa przysięgę lub zapewnienie tylko przy objęciu stanowiska. W poszczególnych sprawach przypomina mu się złożoną przysięgę lub zapewnienie.

Art. 291. Sąd może okazać biegłemu akta sprawy i przedmiot oględzin oraz zarządzić, ażeby brał udział w przesłuchaniu świadków.

Art. 292. § 1. Opinia biegłych powinna być opatrzona uzasadnieniem, chyba że istota rzeczy tego nie wymaga.

§ 2. Biegli mogą złożyć opinię łączną.

§ 3. Jeżeli biegły nie może na razie udzielić wyczerpujących opinii, sąd wyznaczy termin dodatkowy do przedstawienia opinii.

Art. 293. § 1. Jeżeli sąd uzna opinię, wydaną na piśmie, za niewystarczającą, może zażądać od biegłych wyjaśnień ustnych.

§ 2. W razie potrzeby sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

Art. 294. Za nieusprawiedliwione niestawienie, za odmowę złożenia przysięgi lub zapewnienia ją zastępującego, albo odmowę złożenia, bądź opóźnienie w złożeniu opinii sąd skazuje biegłego na grzywnę do pięciuset złotych.

Art. 295. § 1. Biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za stawienie do sądu i wykonaną pracę. Pod rygorem utraty należności powinien żądanie to zgłosić przed zamknięciem rozprawy, bezpośrednio poprzedzającej rozstrzygnięcie sprawy.

§ 2. Przewodniczący może przyznać biegłemu zaliczkę na pokrycie wydatków.

Art. 296. Do wezwania i przesłuchania biegłych stosuje się odpowiednio przepisy o świadkach, jeżeli przepisy niniejszego oddziału nie

stanowią inaczej, wszakże przepis o przymusowym sprowadzeniu nie będzie względem biegłego stosowany.

Art. 297. Zamiast wzywania biegłych lub niezależnie od ich wezwania, sąd może zasięgnąć opinii odpowiedniego urzędu lub specjalnego zakładu.

Oddział 5.

Oględziny.

Art. 298. Sąd może zarządzić oględziny, bez udziału lub z udziałem biegłych, a stosownie do okoliczności także w połączeniu z przesłuchaniem świadków.

Art. 299. Przepisy o obowiązku przedstawienia dokumentu stosuje się odpowiednio do przedstawienia przedmiotu oględzin.

Art. 300. § 1. Jeżeli oględziny mają być dokonane w miejscu, gdzie się przedmiot oględzin znajduje, osoba, w której posiadaniu jest przedmiot, powinna być wezwana na termin oględzin i obowiązana jest ułatwić dostęp do przedmiotu.

§ 2. Stronę lub świadka, w których posiadaniu znajduje się przedmiot oględzin, sąd może zobowiązać do jego przyniesienia, jeżeli natura przedmiotu na to pozwala i nie jest to połączone ze znacznymi kosztami.

Art. 301. § 1. Osoba trzecia w ciągu dni trzech od doręczenia jej wezwania może z ważnych przyczyn żądać od sądu wzywającego zaniechania oględzin.

§ 2. Przed rozpoznaniem żądania osoby trzeciej, sąd nie przystąpi do oględzin.

Art. 302. Osoba trzecia, wezwana na termin oględzin, ma prawo żądać wynagrodzenia na równi ze świadkiem, a nadto zwrotu wydatków, połączonych z dostarczeniem przedmiotu oględzin.

Art. 303. Za wykroczenie przeciwko nakazom, skierowanym do osoby trzeciej, sąd może ją skazać na grzywnę do pięciuset złotych, a oględziny mogą być dokonane przymusowo. Wymierzając grzywnę, sąd orzeknie równocześnie, na wypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad jeden miesiąc.

Art. 304. Oględziny osoby odbyć się mogą tylko za jej zgodą.

Art. 305. Do protokołu oględzin mogą być dołączone plany, rysunki lub fotografie.

Oddział 6.

Przesłuchanie stron.

Art. 306. § 1. Jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały

niewyjaśnione fakty sporne, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd może dla wyjaśnienia tych faktów zarządzić dowód z przesłuchania stron, z wyjątkiem przypadków, w których dowód ze świadków nie jest dopuszczalny.

§ 2. Strona może być przesłuchana, chociażby strona druga nie stawiała się na posiedzenie, wyznaczone do przesłuchania, lub odmówiła zeznań.

§ 3. Przed przystąpieniem do przesłuchania, sąd uprzedzi strony, że powinny zeznać prawdę, i że, stosownie do okoliczności, może być nakazane stwierdzenie ich zeznań przysięgą.

Art. 307. W sprawach osób, znajdujących się pod opieką, kuratelą lub nadzorem sądowym, jako też w sprawach dłużników upadłych, od uznania sądu zależy przesłuchanie bądź samej strony, bądź jej przedstawiciela ustawowego, kuratora, nadzorcy sądowego, lub zarządcy upadłości — bądź obojga. W sprawach spółek z osobistą odpowiedzialnością wspólników można przesłuchać jednego lub kilku wspólników, osobiście odpowiedzialnych.

Art. 308. Jeżeli z przyczyn natury faktycznej lub prawnej na okoliczności sporne przesłuchać można jedną tylko stronę, sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy dowód ten pominąć w zupełności.

Art. 309. § 1. Jeżeli przesłuchanie stron nie dało dostatecznego wyniku pod względem wyjaśnienia faktu spornego, sąd może przesłuchać pod przysięgą według swego wyboru jedną ze stron, która była przesłuchana bez przysięgi.

§ 2. Przesłuchanie jednej ze stron pod przysięgą co do pewnego faktu, nie wyklucza takiegoż przesłuchania drugiej strony co do innego faktu spornego.

Art. 310. Odpowiednio do faktu, który ma być wyjaśniony, przesłuchanie strony pod przysięgą może być ograniczone do poszczególnych twierdzeń strony, wydzielonych z jej niezaprzyszczonych zeznań.

Art. 311. Zeznania, złożone przez strony, choćby pod przysięgą, sąd oceni według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Art. 312. Do przesłuchania, przysięgi stron i uprzedzenia o karalności fałszywych zeznań pod przysięgą, stosuje się odpowiednio przepisy o świadkach, wszakże przepisy o środkach przymusowych nie będą względem stron stosowane.

DZIAŁ III.

Orzeczenia sądowe.

R o z d z i a ł I.

Wyroki.

Art. 313. § 1. Jeżeli sprawa dojrzała do ostatecznego rozstrzygnięcia, sąd wydaje wyrok.

§ 2. Sąd może orzekać ponad żądanie skargi, nie może jednak orzekać w przedmiotach, nie objętych postępowaniem przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

Art. 314. Wyrokiem sąd zatwierdza, zmienia lub uchyla zaskarżoną decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 315. § 1. Sąd może uchylić decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych:

- 1) jeżeli decyzja została wydana przez instytucję niewłaściwą;
- 2) jeżeli instytucja nie rozpoznała istoty sprawy;
- 3) jeżeli na skutek uchybień w postępowaniu przed instytucją rozstrzygnięcie istoty sprawy przez sąd byłoby znacznie utrudnione lub połączone ze znacznymi kosztami.

§ 2. Sąd, uchylając zaskarżoną decyzję, znosi postępowanie instytucji ubezpieczeń społecznych lub odsyła sprawę instytucji do ponownego rozpoznania.

Art. 316. Na wniosek skarżącego sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli dostatecznie wyjaśniona jest do rozstrzygnięcia tylko część żądania lub niektóre z żądań skargi.

Art. 317. § 1. Sąd, uznając żądanie za usprawiedliwione w zasadzie, może wydać wyrok wstępny tylko co do samej zasady, co do spornej zaś wysokości żądania — zarządzić bądź dalszą rozprawę, bądź jej odroczenie.

§ 2. W razie zarządzenia dalszej rozprawy, wyrok co do wysokości żądania, jak również rozstrzygnięcie co do kosztów może zapaść dopiero po uprawomocnieniu się wyroku wstępnego.

Art. 318. W razie zmiany lub uchylenia wykonanej już decyzji instytucji ubezpieczeń społecznych, sąd na wniosek jednej ze stron, zgłoszony bądź przed zamknięciem rozprawy, jeżeli chodzi o sprawę rozpoznawaną na rozprawie, bądź przed wydaniem wyroku, jeżeli chodzi o sprawę rozpoznawaną na posiedzeniu niejawnym, może orzec w wyroku co do zwrotu.

Art. 319. § 1. Podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności faktycznych, ujawnionych w toku postępowania sądowego oraz postępowania przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Sąd nie bierze za podstawę wyrokowania wyłączonych spod przeglądu akt, chyba że ich treść została stronom ujawniona.

Art. 320. Wyrok może być wydany jedynie przez sędziów i ławników, wchodzących w skład kolegium, które rozpoznawało sprawę bezpośrednio przed wydaniem wyroku.

Art. 321. § 1. Wyrok zostaje wydany po niejawnym naradzie.

§ 2. Przewodniczący kieruje naradą i zbiera głosy sędziów według starszeństwa służbowego, ławników — według wieku, poczynając od najmłodszego, sam zaś głosuje ostatni. W wypadkach, kiedy sąd orzeka bez udziału ławników, sprawozdawca głosuje pierwszy. Wyrok zapada większością głosów; w braku większości przeważa zdanie przewodniczącego. Sędzia lub ławnik przegłosowany w pewnym punkcie obowiązany jest mimo to do udziału w naradzie i głosowaniu nad dalszymi punktami, podporządkowując się zapadłym już uchwałom. Sędzia lub ławnik, który przy głosowaniu nie zgodził się z większością, może złożyć swoje zdanie odrębne z uzasadnieniem.

Art. 322. § 1. Sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, nazwiska sędziów, ławników, protokolanta i rzecznika interesu publicznego, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy, wreszcie rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron.

§ 2. Sentencję wyroku podpisują wszyscy sędziowie i ławnicy, biorący udział w naradzie. Gdyby który z sędziów lub ławników nie mógł podpisać sentencji, przyczyny tego zaznacza na niej przewodniczący, a gdyby przewodniczący nie mógł podpisać — prezes sądu.

Art. 323. § 1. Sentencję wyroku, wydane go po rozprawie, przewodniczący ogłasza publicznie przez jej odczytanie.

§ 2. W sprawie zawilej sąd może zamiast ogłoszenia sentencji wyroku obwieścić stronom, że wyrok z uzasadnieniem zostanie im doręczony na piśmie w ciągu miesiąca.

Art. 324. W razie nienadejścia dowodu doręczenia na dzień rozprawy, sąd może w ciągu następnych dwóch tygodni wydać wyrok, jeżeli w tym czasie otrzyma dowód doręczenia.

Art. 325. Wyrok z uzasadnieniem powinien być w ciągu dwóch tygodni sporządzony na piśmie. Sporządzenie uzasadnienia należy do sędziego sprawozdawcy.

Art. 326. § 1. Wyrok z uzasadnieniem ponad to, co obejmuje sentencja, zawiera powody rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione i dowodów, na jakich się oparł, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

§ 2. Sąd może powołać się w uzasadnieniu wyroku na ustalenie faktyczne i wyjaśnienie prawne, zawarte w zaskarżonej decyzji.

§ 3. Wyrok z uzasadnieniem podpisują tylko sędziowie, którzy brali udział w jego wydaniu.

Art. 327. Wyrok z uzasadnieniem doręcza się z urzędu stronom i rzecznikowi interesu publicznego, jeżeli brał udział w sprawie.

Art. 328. Wyrok obowiązuje sąd od chwili ogłoszenia sentencji, a gdy ogłoszenia nie było — od chwili jej podpisania.

R o z d z i a ł II.

Sprostowanie, uzupełnienie i wykładnia wyroków.

Art. 329. § 1. Sąd może na posiedzeniu niejawnym sprostować w wyroku niedokładności, omyłki pisarskie, rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

§ 2. Sąd może, w razie potrzeby, zażądać wyjaśnień stron lub zarządzić rozprawę.

§ 3. Sprostowanie wyroku umieszcza się na oryginale, a na żądanie stron także na wypisach wyroku.

Art. 330. Strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku zgłosić wniosek o jego uzupełnienie, jeżeli sąd nie orzekł o całości jej żądania. Sąd może przed rozstrzygnięciem wniosku o uzupełnienie wyroku w razie potrzeby zażądać wyjaśnień stron lub zarządzić rozprawę.

Art. 331. Sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga na wniosek strony wątpliwości co do wykładni tego wyroku, jakie mogłyby się nastąpić przy jego wykonaniu.

Art. 332. Orzeczenie, uzupełniające wyrok, zapada w postaci wyroku.

Art. 333. Wniosek o sprostowanie, uzupełnienie lub wykładnię wyroku nie ma wpływu na bieg terminu do założenia skargi rewizyjnej od wyroku.

R o z d z i a ł III.

Postanowienia.

Art. 334. Sąd wydaje swe orzeczenie w postaci postanowienia, jeżeli w myśl przepisów prawa niniejszego nie zapada wyrok.

Art. 335. § 1. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli skarżący cofnął skargę, lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne.

§ 2. Postanowienie o umorzeniu postępowania może w każdej sprawie zapaść bez rozprawy, jeżeli skarżący cofnął skargę pismem.

§ 3. Sprawa raz umorzona nie może być wszczęta na nowo.

Art. 336. Postanowienia, kończące postępowanie, doręcza się stronom z urzędu z uzasadnieniem, z wyjątkiem postanowień, wyda-

nych na podstawie rozprawy zgodnie z wnioskiem stron.

Art. 337. Postanowienia, niekończące postępowania (przedstanowcze) doręcza się stronom z uzasadnieniem tylko wtedy, gdy służy na nie zażalenie, jeżeli nie zostało wydane zgodnie z wnioskiem stron.

Art. 338. Postanowienia przedstanowcze mogą być uchylane i zmieniane wskutek zmiany okoliczności sprawy.

Art. 339. Do postanowień należy stosować odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli prawo niniejsze nie stanowi inaczej.

Rozdział IV.

Prawomocność i wykonalność orzeczeń sądowych.

Art. 340. Orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli stronom nie służy środek odwoławczy, albo jeżeli po wydaniu orzeczenia strony w oświadczeniu, skierowanym do sądu, zrzekły się środka odwoławczego.

Art. 341. Orzeczenie prawomocne obowiązuje nie tylko strony i sąd, który je wydał, ale również inne sądy oraz urzędy Rzeczypospolitej.

Art. 342. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, nadto tylko między tymi samymi stronami, jeżeli z ustaw inaczej nie wynika.

Art. 343. Wyrok sądu jest natychmiast wykonalny w następujących przypadkach:

- 1) jeżeli zatwierdza decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych — w części zatwierdzającej;
- 2) jeżeli przyznaje skarżącemu prawo do świadczeń periodycznych — w części, dotyczącej świadczeń, przypadających w czasie po wydaniu wyroku.

Rozdział V.

Wykonanie orzeczeń sądowych.

Art. 344. Instytucja ubezpieczeń społecznych powinna przystąpić do wykonania zapadłego przeciw niej wyroku w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się wyroku lub od wydania wyroku natychmiast wykonalnego. Wyrok taki nie może być skierowany do wykonania przeciw instytucji ubezpieczeń społecznych przed upływem wyżej wskazanego terminu.

Art. 345. § 1. Wyrok sądu podlega wykonaniu w trybie egzekucji sądowej, a ponadto, jeżeli na jego zasadzie przypadają instytucji ubezpieczeń społecznych należności od przeciwnika, również w trybie egzekucji administracyjnej.

§ 2. Wyrok sądu, prawomocny lub natychmiast wykonalny, stanowi tytuł egzekucyjny, opatrzony zaś klauzulą wykonalności, nadaną przez tenże sąd — tytuł wykonawczy w egzekucji sądowej i administracyjnej.

Art. 346. § 1. Tytułowi egzekucyjnemu nadaje klauzulę wykonalności okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych, w którym sprawa toczyła się. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych może nadać klauzulę orzeczeniu, dopóki akta sprawy znajdują się w Trybunale.

§ 2. Klauzulę wykonalności nadaje sąd w osobie jednego sędziego na wniosek wierzyciela bez wezwania stron.

§ 3. Klauzula umieszczona będzie na wypisie orzeczenia lub sentencji.

§ 4. Klauzula wykonalności powinna zawierać:

- 1). wymienienie sądu, nadającego klauzulę;
- 2) wzmiankę, że tytuł uprawnia do egzekucji;
- 3) datę nadania klauzuli;
- 4) podpis sędziego;
- 5) odcisk pieczęci sądu.

Art. 347. Jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego uprawnienie lub obowiązek przeszły na inną osobę, należy celem uzyskania klauzuli wykonalności przejście to wykazać dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym; przejście to sąd zaznacza w klauzuli.

Art. 348. W razie potrzeby prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom, albo z kilku części składowych majątku tego samego dłużnika, sąd, oprócz pierwszego tytułu wykonawczego, może wydać dalsze tytuły, oznaczając cel, do którego mają służyć i ich liczbę porządkową.

Art. 349. Ponowne wydanie tytułu wykonawczego w zamian utraconego może nastąpić jedynie z mocy postanowienia sądu po przeprowadzeniu rozprawy. Na ponownie wydanym tytule wykonawczym czyni się wzmiankę o wydaniu go w zamian pierwotnego tytułu.

Art. 350. § 1. Na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności służy zażalenie.

§ 2. Termin do zażalenia biegnie dla wierzyciela od daty wydania mu tytułu wykonawczego lub postanowienia odmownego, dla dłużnika — od daty doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

DZIAŁ IV.

Postępowanie przed sądem jednoosobowym.

Art. 351. W postępowaniu przed sądem orzekającym bez udziału ławników sędzia ma prawa i obowiązki przewodniczącego i sądu.

Art. 352. Jeżeli sędzia uzna, że postępowanie bez udziału ławników jest bądź niedopuszczalne, bądź niewskazane z uwagi na okoliczności sprawy, przekazuje sprawę pod rozpoznanie sądu z udziałem ławników.

Art. 353. Zarzut, że sprawa podlega rozpoznaniu przez sąd z udziałem ławników, może być zgłoszony najpóźniej na pierwszym posiedzeniu sądu i przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy.

Art. 354. Jeżeli przepisy działu niniejszego nie stanowią inaczej, do postępowania przed sądem, orzekającym bez udziału ławników, stosuje się odpowiednio ogólne przepisy o postępowaniu przed okręgowym sądem ubezpieczeń społecznych.

TYTUŁ III.

Środki odwoławcze.

DZIAŁ I.

Rewizja.

Art. 355. § 1. Od wyroków okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych służy stronom skarga rewizyjna do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. Z wyrokami zrównane są postanowienia, kończące postępowanie.

Art. 356. Skarga rewizyjna na orzeczenie okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych nie służy w sprawach:

- 1) o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa;
- 2) o świadczenia z tytułu ubezpieczenia pracowników umysłowych na wypadek braku pracy;
- 3) o świadczenia z tytułu zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia;
- 4) o zapomogę pośmiertną lub zasiłek pogrzebowy;
- 5) o obowiązkowe świadczenia lecznicze w ubezpieczeniu emerytalnym i wypadkowym;
- 6) o zwrot składek;
- 7) o należności dodatkowe (odsetki zwłoki, koszty upomnień);
- 8) o koszty procesu.

Art. 357. § 1. Skarga rewizyjna nie służy instytucji ubezpieczeń społecznych, jeżeli sąd zatwierdził zaskarżoną decyzję.

§ 2. Skarga nie służy stronie, jeżeli sąd uwzględnił jej żądanie lub orzekł ponad żądanie.

Art. 358. § 1. Skargę rewizyjną można oprzeć na następujących podstawach:

- 1) na naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie;
- 2) na naruszeniu istotnych przepisów postępowania —

jeżeli uchybienia te mogły wpłynąć stanowczo na wynik sprawy.

§ 2. Skargę rewizyjną można oprzeć również na zarzucie:

- 1) błędnego ustalenia niezdolności do zarobkowania lub do wykonywania zawodu;
- 2) błędnego ustalenia związku przyczynowego niezdolności albo śmierci z wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową;
- 3) błędnej oceny stopnia niezdolności.

§ 3. Strona, która nie zarzucała niewłaściwości sądu, nie może na niej oprzeć skargi rewizyjnej.

Art. 359. Skarga rewizyjna powinna czynić zadość ogólnym warunkom pisma procesowego, a ponadto powinna zawierać:

- 1) oznaczenie zaskarżonego wyroku, ze wskazaniem, czy rewizja jest skierowana przeciw całemu wyrokowi, czy przeciwko jego części;
- 2) przytoczenie podstaw rewizyjnych oraz ich uzasadnienie;
- 3) wniosek o uchylenie lub zmianę wyroku w całości bądź w części (wniosek rewizyjny).

Art. 360. Skargę rewizyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia wyroku.

Art. 361. § 1. Przewodniczący w sądzie okręgowym wydaje w razie potrzeby zarządzenia co do usunięcia w terminie dwutygodniowym braków skargi rewizyjnej.

§ 2. Jeżeli strona w terminie nie uzupełniła braków skargi, albo jeżeli skarga jest spóźniona, przewodniczący zwraca ją stronie; odrzuca zaś skargę, jeżeli jest niedopuszczalna.

§ 3. Na zarządzenie zwrotu skargi lub na postanowienie, odrzucające ją, służy zażalenie.

Art. 362. § 1. Jeżeli skarga rewizyjna odpowiada wymaganiom formalnym, przewodniczący zarządzi jej doręczenie stronom pozostałym.

§ 2. Po doręczeniu skargi okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych niezwłocznie przed-

stawia Trybunałowi Ubezpieczeń Społecznych akta sprawy łącznie z aktami postępowania przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

§ 3. W ciągu miesiąca od doręczenia skargi strona może wnieść odpowiedź na skargę bezpośrednio do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 363. § 1. Jeżeli przewodniczący w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych uważa, że w sądzie okręgowym należało skargę rewizyjną odrzucić, bądź zarządzić usunięcie jej braków, skieruje ją na posiedzenie niejawnie, celem odrzucenia skargi, bądź zwrócenia jej sądowi okręgowemu dla usunięcia braków.

§ 2. W przeciwnym razie przewodniczący zarządzi doręczenie odpowiedzi na skargę rewizyjną pozostałym stronom.

Art. 364. § 1. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym:

- 1) jeżeli skarga rewizyjna oparta jest wyłącznie na naruszeniu przepisów postępowania;
- 2) jeżeli strony nie zażądały przeprowadzenia rozprawy w skardze rewizyjnej lub w odpowiedzi na skargę.

§ 2. Trybunał jednak może wyznaczyć rozprawę.

Art. 365. Poza przypadkami, wymienionymi w artykule poprzedzającym, przewodniczący wyznacza rozprawę.

Art. 366. § 1. Rozprawa zaczyna się od sprawozdania sędziego, który w związku z podstawami i wnioskami rewizyjnymi przedstawia stan sprawy i streszcza lub odczytuje zaskarżony wyrok, jako też podaje istotną treść pism rewizyjnych.

§ 2. Z kolei zabierają głos strony: pierwszy głos należy do strony, wnoszącej skargę rewizyjną, a jeżeli kilka stron wniosło te skargi — do tej spośród nich, która zaskarżyła decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 367. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych orzeka po wysłuchaniu wniosku rzecznika interesu publicznego lub po złożeniu przez niego oświadczenia, iż nie zamierza złożyć wniosku,

Art. 368. § 1. Rozprawa odbywa się w granicach skargi rewizyjnej, stronom jednak wolno przytaczać nowe uzasadnienie podstaw rewizyjnych.

§ 2. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych rozpoznaje sprawę w granicach wniosków rewizyjnych, bierze jednak z urzędu pod rozagę, czy wyrok lub jego część zaskarżona nie zapadły z naruszeniem prawa materialnego lub z naruszeniem istotnych przepisów postępowania.

Art. 369. Trybunał znosi całe postępowanie lub uchyla cały wyrok, choćby skarga rewizyjna dotyczyła tylko jego części:

- 1) w razie niedopuszczalności postępowania przed sądami ubezpieczeń społecznych;
- 2) jeżeli orzekł sędzia lub ławnik wyłączony z mocy samego prawa;
- 3) jeżeli o ten sam przedmiot toczy się już między stronami sprawa wcześniej wszczęta lub jeżeli sprawa została już prawomocnie osądzona;
- 4) jeżeli w toku postępowania przed okręgowym sądem ubezpieczeń społecznych strona wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania lub, nie mając zdolności procesowej, nie była należycie reprezentowana.

Art. 370. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych bierze również pod rozagę te niepodlegające zaskarżeniu w drodze zażalenia postanowienia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych i zarządzenia przewodniczącego, które miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jeżeli prawo niniejsze nie wyłącza środków odwoławczych.

Art. 371. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych oddala skargę rewizyjną, jeżeli nie ma uzasadnionych podstaw rewizyjnych, albo jeżeli wyrok zaskarżony, pomimo błędnego uzasadnienia, w wyniku ostatecznym odpowiada prawu.

Art. 372. § 1. Jeżeli Trybunał Ubezpieczeń Społecznych uznał, że nie ma naruszenia istotnych przepisów postępowania, a zachodzi naruszenie prawa materialnego, zmienia odpowiednio zaskarżony wyrok, będąc związany stanem faktycznym, ustalonym w wyroku.

§ 2. Jeżeli skargę na decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych należało odrzucić w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych, Trybunał znosi całe postępowanie.

§ 3. Jeżeli Trybunał uznał, że błędnie ustalono niezdolność do zarabkowania lub do wykonywania zawodu, albo związek przyczynowy niezdolności lub śmierci z wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową, bądź że błędnie oceniono stopień niezdolności, może je sam ustalić lub ocenić po zasięgnięciu w miarę potrzeby opinii biegłego lub zarządzeniu oględzin.

Art. 373. Jeżeli Trybunał Ubezpieczeń Społecznych uznał, że zachodzi naruszenie istotnych przepisów postępowania, albo że stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, wówczas uchyla zaskarżony wyrok w całości lub w części i odsyła sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał wyrok, lub innemu sądowi. W razie odesłania sprawy temu samemu sądowi, sąd ten rozpoznaje ją w innym składzie.

Art. 374. Sąd, któremu sprawa została odesłana, jest związany wykładnią prawa, zawartą w orzeczeniu Trybunału Ubezpieczeń Społecznych. Nie można opierać skargi rewizyjnej na wyrok, wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy, na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa, zawartą w orzeczeniu Trybunału.

Art. 375. § 1. Orzeczenia Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z uzasadnieniem doręcza się z urzędu stronom i rzecznikowi interesu publicznego.

§ 2. Po doręczeniu orzeczenia Trybunał zwraca akta okręgowemu sądowi ubezpieczeń społecznych.

Art. 376. Jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Trybunałem Ubezpieczeń Społecznych, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed okręgowym sądem ubezpieczeń społecznych.

DZIAŁ II.

Zażalenie.

Art. 377. Na postanowienia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, jak również na zarządzenia przewodniczącego sądu zażalenie do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w przypadkach, przewidzianych w prawie niniejszym.

Art. 378. § 1. Przepisy o skardze rewizyjnej stosuje się odpowiednio do zażalenia z tą zmianą, że termin do wniesienia zażalenia i odpowiedzi na zażalenie wynosi tydzień.

§ 2. Trybunał rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym; przed rozstrzygnięciem może zażądać wyjaśnień, a w razie potrzeby wyznaczyć rozprawę.

TYTUŁ IV.

Wznowienie postępowania.

Art. 379. § 1. Strony mogą żądać wznowienia postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem.

§ 2. Z wyrokiem zrównane jest postanowienie, kończące postępowanie, z wyjątkiem postanowienia o niewłaściwości sądu.

Art. 380. Strona może żądać wznowienia postępowania i uchylenia wyroku z powodu nieważności:

- 1) jeżeli orzekał sędzia lub ławnik, wyłączony z mocy samego prawa, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;
- 2) jeżeli strona wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możno-

ści działania lub, nie mając zdolności procesowej, nie była należycie reprezentowana; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli brak zastępstwa zarzucano przed uprawomocnieniem się wyroku albo jeżeli strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Art. 381. § 1. Można również żądać wznowienia postępowania na tej podstawie:

- 1) że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub sfałszowanym;
- 2) że wyrok został oparty na orzeczeniu innego sądu lub na decyzji władzy administracyjnej, następnie prawomocnie uchylonych;
- 3) że władza administracyjna lub sądowa, właściwa do rozstrzygnięcia pytania wstępnego, rozstrzygnęła je prawomocnie odmiennie od oceny, przyjętej za podstawę wyroku;
- 4) że wyrok został uzyskany przez czyn karalny.

§ 2. Można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego orzeczenia, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, bądź takich nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ istotny na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Art. 382. Można żądać wznowienia z powodu czynu karalnego jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów.

Art. 383. § 1. Do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności właściwy jest sąd, który wydał zaskarżony wyrok, a gdy zaskarżono wyroki obydwóch instancji — Trybunał Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. Do wznowienia na innej podstawie właściwy jest Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli orzekał co do istoty sprawy, poza tym — okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych, który wydał zaskarżony wyrok.

Art. 384. § 1. Skargę o wznowienie wnosi się w terminie dwumiesięcznym, licząc:

- 1) w przypadku udziału sędziego lub ławnika wyłączonego — od dnia, w którym strona dowiedziała się o przyczynie wyłączenia;
- 2) w przypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana — od dnia, w którym o zaskarżonym wyroku dowiedziała się strona lub jej zastępca ustawowy;
- 3) w przypadku czynu karalnego — od dnia uprawomocnienia się wyroku lub

postanowienia, zapadłego w postępowaniu karnym;

- 4) w przypadku uchylenia orzeczenia lub decyzji albo odmiennego rozstrzygnięcia pytania wstępnego — od dnia uprawomocnienia się orzeczenia właściwego sądu lub decyzji władzy administracyjnej;
- 5) w przypadku późniejszego wykrycia orzeczenia albo nowych faktów i dowodów — od dnia, w którym strona dowiedziała się o nich.

§ 2. Bieg terminu rozpoczyna się nie wcześniej, niż od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku.

Art. 385. Po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia z wyjątkiem przypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie zastąpiona, oraz przypadku czynu karalnego.

Art. 386. Skarga o wznowienie powinna odpowiadać warunkom pisma procesowego, a ponadto powinna zawierać:

- 1) oznaczenie zaskarżonego wyroku;
- 2) podstawę wznowienia i jej uzasadnienie;
- 3) okoliczności, stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi;
- 4) wniosek o uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku.

Art. 387. § 1. Sąd zbada na posiedzeniu niejawnym, czy skarga jest wniesiona w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Na żądanie sądu skarżący uprawdopodobni okoliczności, stwierdzające zachowanie terminu lub dopuszczalność wznowienia. W braku jednego z warunków ustawowych sąd skargę odrzuci, w przeciwnym razie wyznaczy rozprawę.

§ 2. Sąd odrzuci skargę również na rozprawie, jeżeli okaże się brak ustawowej podstawy wznowienia lub niezachowanie terminu.

Art. 388. Sąd postanowi po rozważeniu stanu rzeczy, czy naprzód rozstrzygnąć tylko o dopuszczalności wznowienia, czy też połączyć badanie dopuszczalności z rozpoznaniem sprawy.

Art. 389. § 1. Jeżeli Trybunał Ubezpieczeń Społecznych jest właściwy do rozstrzygnięcia o wznowieniu z innych przyczyn niż z przyczyny nieważności, wyda tylko postanowienie o dopuszczalności wznowienia, natomiast rozpoznanie sprawy przekaże okręgowemu sądowi ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Jeżeli jednak chodzi o ustalenie niezdolności do zarobkowania (wykonywania zawodu), o ustalenie związku przyczynowego niezdolności z wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową, albo o ocenę stopnia niezdolności, Trybunał może sam rozpoznać sprawę.

Art. 390. Sędzia, którego udział lub zachowanie się w procesie poprzednim jest podstawą skargi, jest wyłączony od orzekania w postępowaniu ze skargi o wznowienie.

Art. 391. Do postępowania ze skargi o wznowienie stosuje się odpowiednio poza przepisami działu niniejszego inne przepisy prawa niniejszego.

Art. 392. Sąd może na wniosek strony wstrzymać wykonanie zaskarżonego wyroku, jeżeli interes publiczny nie stoi temu na przeszkodzie, a wykonanie wyroku grozi stronie niepożewetowaną szkodą.

Art. 393. Wznowienie jest niedopuszczalne od prawomocnego orzeczenia, zapadłego wskutek skargi o wznowienie.

TYTUŁ V.

Skarga w obronie prawa.

Art. 394. § 1. Rzecznik interesu publicznego może wnieść skargę w obronie prawa na każde prawomocne orzeczenie okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych w celu ustalenia należytej wykładni prawa.

§ 2. Nie można opierać skargi na podstawach, sprzecznych z wykładnią prawa, ustaloną przez Trybunał Ubezpieczeń Społecznych na skutek przekazania mu przez okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, budzącego wątpliwości w sprawie, w której od orzeczenia tego sądu nie służy środek odwoławczy.

Art. 395. Trybunał Ubezpieczeń Społecznych rozpoznaje skargę rzecznika bez zawiadomienia i udziału stron na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu rzecznika.

Art. 396. Uwzględniając skargę w obronie ustawy, Trybunał Ubezpieczeń Społecznych ustala uchybienie, a uchyła zaskarżone orzeczenie jedynie w przypadkach, wymienionych w art. 369 pkt 1) i 2).

Art. 397. Na wniosek rzecznika interesu publicznego Trybunał może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania skargi.

CZĘŚĆ III.

Przepisy wprowadzające.

DZIAŁ I.

Przepisy przejściowe.

Art. 398. § 1. W okresie trzech lat od dnia wejścia w życie prawa niniejszego:

- 1) sędzią okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych może być także mianowana osoba, która posiada warunki, wymagane w art. 82 lit. a) — e) prawa o ustroju sądów powszechnych, oraz co najmniej przez pięć lat pracowała w administracji rządowej na stanowisku referendarskim w zakresie ubezpieczeń społecznych, bądź na równorzędnym stanowisku w instytucji ubezpieczeń społecznych;
- 2) sędzią Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oraz rzecznikiem interesu publicznego i jego zastępcą może być także mianowana osoba, która co najmniej sześć lat pozostawała na stanowisku co najmniej sędziego grodzkiego lub podprokuratora, oraz osoba, która, posiadając warunki, wymagane w art. 82 lit. a) — e) prawa o ustroju sądów powszechnych, pracowała co najmniej osiem lat na stanowisku referendarskim w administracji rządowej w zakresie ubezpieczeń społecznych, bądź na równorzędnym stanowisku w instytucji ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Liczba sędziów okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, którzy nie posiadają warunków, przewidzianych w art. 82 lit. f) i g) prawa o ustroju sądów powszechnych, nie może przewyższać połowy ogólnej liczby sędziów tych sądów. Zasadę tę stosuje się odpowiednio do sędziów Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 3. W okresie najbliższych trzech lat od dnia wejścia w życie prawa niniejszego nie będzie wymagany:

- 1) przy mianowaniu na stanowisko prezesa i wiceprezesa okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych — warunek uprzedniego pozostawiania przez co najmniej dwa lata na stanowisku sędziego tego sądu;
- 2) przy mianowaniu na stanowisko prezesa i wiceprezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych — warunek uprzedniego pozostawiania przez co najmniej trzy lata na stanowisku sędziego tego Trybunału.

§ 4. Przepisów art. 54 i 55 nie stosuje się do mianowania sędziów w okresie do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie prawa niniejszego.

Art. 399. W okresie trzech lat od dnia wejścia w życie prawa niniejszego sędzia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych może być przeniesiony na inne miejsce służbowe w razie zmiany okręgów sądowych na podstawie orzeczenia Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, powziętego w trybie art. 102 § 2 lit. c) prawa o ustroju sądów powszechnych na wniosek Ministra Sprawiedliwości.

Art. 400. Do czasu wydania rozporządzeń, przewidzianych w prawie niniejszym, stosowane będą odpowiednio przepisy, obowiązujące w sądownictwie powszechnym.

Art. 401. § 1. Sprawy, należące w myśl przepisów prawa niniejszego do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych, wszczęte przed dniem wejścia w życie tego prawa we właściwych dotychczas organach orzekających i do tego dnia niezakończone, przejmują właściwe sądy ubezpieczeń społecznych, a mianowicie:

- 1) sprawy, wniesione do wyższych urzędów ubezpieczeń w Katowicach, Poznaniu i Toruniu, do sądów rozjemczych w Warszawie, Lwowie, Krakowie i Łodzi, do sądu Polubownego we Lwowie oraz do Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach — przejmują właściwe okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych;
- 2) sprawy, wniesione do Wojewódzkiego Urzędu Ubezpieczeń w Katowicach, do Trybunału dla spraw ubezpieczeń społecznych w Poznaniu oraz do Wyższego Sądu Rozjemczego dla spraw bractw górniczych — przejmują Trybunał Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. Sprawy o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, wszczęte przed dniem wejścia w życie prawa niniejszego w urzędach ubezpieczeń na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego i do tego dnia niezakończone, przejmują właściwe komisje rozjemcze.

§ 3. Wnioski, oparte na przepisach §§ 1240 i 1241 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509 i nast.), zgłoszone przed dniem wejścia w życie prawa niniejszego w urzędach ubezpieczeń i do tego dnia niezakończony, przejmują właściwe instytucje ubezpieczeń społecznych.

Art. 402. § 1. Sprawy, przejęte przez okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych, toczą się według przepisów prawa niniejszego z trwzględnieniem już dokonanych czynności i zebranego materiału.

§ 2. Sprawy, przejęte przez Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, toczą się do ukończenia według przepisów dotychczasowych. W razie uchylenia przez Trybunał zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy okręgowemu sądowi ubezpieczeń społecznych, sąd ten rozpatruje sprawę według przepisów prawa niniejszego.

§ 3. W razie uchylenia orzeczenia urzędu ubezpieczeń w sprawach z §§ 1240 i 1241 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. sprawa będzie przekazana właściwej instytucji ubezpieczeń społecznych, a w sprawach o świadczenia chorobowe — komisji rozjemczej.

Art. 403. Sprawy, należące w myśl przepisów prawa niniejszego do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych, wniesione przed

dniem wejścia w życie tego prawa do wojewódzkich władz administracji ogólnej, do Ministerstwa Opieki Społecznej lub do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, toczą się aż do ukończenia według przepisów dotychczasowych.

Art. 404. Sprawy, należące w myśl przepisów prawa niniejszego do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych, wszczęte przed dniem wejścia w życie tego prawa w sądach powszechnych lub w sądach pracy, toczą się do ukończenia według przepisów dotychczasowych.

Art. 405. § 1. Jeżeli do dnia wejścia w życie prawa niniejszego nie upłynął jeszcze termin do wniesienia skargi (odwołania) na decyzję instytucji ubezpieczeń społecznych lub orzeczenie urzędu ubezpieczeń, a skargi (odwołania) nie wniesiono do właściwego dotychczas organu orzekającego — skargę wnosi się do okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, jednak w terminie właściwym według dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 2. Jeżeli do dnia wejścia w życie prawa niniejszego nie upłynął jeszcze termin do wniesienia środka odwoławczego od orzeczenia wyższego urzędu ubezpieczeń lub Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach, a środka odwoławczego nie wniesiono do właściwego dotychczas organu orzekającego — środek odwoławczy wnosi się do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w terminie właściwym według dotychczas obowiązujących przepisów. Do tych spraw stosuje się odpowiednio przepisy art. 402 § 2.

Art. 406. § 1. Przepisy prawa niniejszego o wznowieniu postępowania stosuje się odpowiednio do spraw, należących do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych, zakończonych prawomocnym orzeczeniem dotychczas właściwych organów orzekających, z wyjątkami określonymi w §§ 2 i 3.

§ 2. Do wznowienia postępowania w sprawie o świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, zakończonych prawomocnym orzeczeniem urzędu ubezpieczeń, właściwa jest komisja rozjemcza, a w sprawie z §§ 1240 i 1241 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. — instytucja ubezpieczeń społecznych.

§ 3. Do wznowienia postępowania w sprawach, zakończonych prawomocną decyzją wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lub Ministerstwa Opieki Społecznej, albo orzeczeniem sądu powszechnego lub sądu pracy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 407. W okresie trzech lat od dnia wejścia w życie prawa niniejszego pełnomocnikiem instytucji ubezpieczeń społecznych, mającej swoją siedzibę na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, może być również pracownik tej instytucji, który nie posiada warunków, określonych w art. 119.

Art. 408. Koszty pierwszego urzędzenia Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oraz poszczególnych okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych ponosi Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

DZIAŁ II.

Przepisy końcowe.

Art. 409. Z dniem wejścia w życie prawa niniejszego tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie, unormowanym prawem niniejszym, a w szczególności:

- 1) a) w ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509 i nast.) w brzmieniu, obowiązującym na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, oraz w brzmieniu, obowiązującym na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, §§ 35 — 109, 529 — 536, 1487 — 1500, 1614 — 1616, 1618 — 1622, 1624, 1626, 1632, 1636 — 1742, 1745 — 1805,
- b) rozporządzenie cesarskie z dnia 24 grudnia 1911 r. o toku czynności i postępowaniu Urzędu Ubezpieczeń Rzeszy (Dz. U. Rzeszy str. 1083 i nast.),
- c) rozporządzenie cesarskie z dnia 24 grudnia 1911 r. o toku czynności i postępowaniu wyższych urzędów ubezpieczeń (Dz. U. Rzeszy str. 1095 i nast.),
- d) rozporządzenie cesarskie z dnia 24 grudnia 1911 r. o toku czynności i postępowaniu urzędów ubezpieczeń (Dz. U. Rzeszy str. 1107 i nast.),
- e) rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 28 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Wojewódzkiego Urzędu Ubezpieczeniowego (Dz. U. Śl. Nr 4, poz. 13),
- f) rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 28 czerwca 1922 r. w przedmiocie Wyższego Urzędu Ubezpieczeniowego (Dz. U. Śl. Nr 4, poz. 14),
- g) rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 28 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Urzędów Ubezpieczeniowych (Dz. U. Śl. Nr 4, poz. 15),
- h) ustawa z dnia 23 maja 1923 r. w przedmiocie Wojewódzkiego Urzędu Ubezpieczeń (Dz. U. Śl. Nr 22, poz. 134),
- i) rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 10 stycznia 1921 r. w sprawie wykonywania nadzoru oraz sprawowania orzecznictwa w najwyższej instancji w sprawach ubezpieczenia inwalidowego, ubezpieczenia od wypadków oraz ubezpieczenia urzędników prywatnych (Dz. Urz. Min. b. dzieln. pruskiej Nr 5, poz. 24),
- j) rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 listopada 1921 r. w sprawie ustroju i wewnętrznego toku

- czynności Trybunału dla spraw ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr 12, poz. 110);
- 2) a) w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu, zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855) art. 57 ust. (1) pkt 4), art. 63, art. 268 ust. (1), art. 309 i 310,
 - b) nieuchylone dotychczas przepisy ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (Dz. u. p. austr. Nr 1 z 1888 r.) w brzmieniu obowiązującym;
 - 3) a) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) w brzmieniu, zmienionym ustawą z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 347), art. 130, 139 ust. (1) pkt 2) i art. 164,
 - b) nieuchylone dotychczas przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszów (Dz. u. p. austr. Nr 1 z 1907 r.) w brzmieniu obowiązującym,
 - c) nieuchylone dotychczas przepisy rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 17 listopada 1920 r. w sprawie organizacji ubezpieczenia urzędników prywatnych (Dz. Urz. Min. b. dzieln. pruskiej Nr 81, poz. 553),
 - d) ustawa z dnia 24 czerwca 1925 r. o przekazaniu Wojewódzkiemu Urzędowi Ubezpieczeń w Katowicach czynności Wyższego Sądu Rozjemczego w sprawach ubezpieczeń funkcjonariuszów prywatnych (Dz. U. Śl. Nr 10, poz. 24),
 - e) nieuchylone dotychczas przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu funkcjonariuszów prywatnych (Dz. U. Rzeszy str. 989 i nast.),
 - f) rozporządzenie cesarskie z dnia 21 czerwca 1913 r. o toku czynności i postępowaniu sądów rozjemczych dla spraw ubezpieczenia funkcjonariuszów prywatnych (Dz. U. Rzeszy str. 329 i nast.),
 - g) rozporządzenie cesarskie z dnia 21 czerwca 1913 r. o toku czynności i postępowaniu Wyższego Sądu Rozjemczego dla spraw ubezpieczenia funkcjonariuszów prywatnych (Dz. U. Rzeszy str. 431 i nast.);
 - 4) a) w tytule VII pruskiej powszechnej ustawy górniczej w brzmieniu obwieszczenia pruskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu z dnia 17 czerwca 1912 r. (Zb. u. prusk. str. 137 i nast.), „ustawa o bractwach górniczych” §§ 58 i 70 — 84,
 - b) rozporządzenie z dnia 8 grudnia 1913 r. o postępowaniu rozjemczym w sporach

ubezpieczenia w bractwach górniczych (Zb. u. prusk. str. 403 i nast.),

- c) rozporządzenie z dnia 8 grudnia 1913 r. o postępowaniu przed Wyższym Sądem Rozjemczym dla spraw bractw górniczych (Zb. u. prusk. str. 420 i nast.);
- 5) w ustawie z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163) w brzmieniu, nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), art. 11 ust. (4).

Art. 410. Przepisy prawa niniejszego nie naruszają trybu rozstrzygania sporów:

- 1) w zakresie zaopatrzenia emerytalnego, odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki i pomocy leczniczej funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych oraz pracowników, do których mają zastosowanie przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”;
- 2) w zakresie przekazywania składek pomiędzy władzami skarbowymi i Państwowym Zakładem Emerytalnym, a instytucjami ubezpieczającymi oraz pomiędzy Zakładem Ubezpieczeń Społecznych a instytucjami zastępczymi i pomiędzy instytucjami zastępczymi.

Art. 411. § 1. Pozostają w mocy przepisy, normujące tryb rozstrzygania sporów w zakresie ubezpieczenia, określonego w art. 304 ust. (3) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

§ 2. Rozporządzenie Rady Ministrów może poddać spory, wymienione w § 1, właściwości sądów ubezpieczeń społecznych, przy czym w sprawach tych stosować się będzie zasady następujące:

- 1) skargę można wnieść tylko na decyzję właściwego organu rozjemczego;
- 2) skargę można wnieść tylko w przypadkach, określonych w art. 212;
- 3) na orzeczenie okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych nie służy skarga rewizyjna.

§ 3. Wyłączenie sporów, wymienionych w § 1, spod właściwości sądów ubezpieczeń społecznych wymaga ustawy.

Art. 412. Z dniem wejścia w życie prawa niniejszego ulegają likwidacji:

- 1) Wojewódzki Urząd Ubezpieczeń w Katowicach;
- 2) Trybunał dla spraw ubezpieczeń społecznych w Poznaniu;
- 3) wyższe urzędy ubezpieczeń w Katowicach, Poznaniu i Toruniu;
- 4) urzędy ubezpieczeń, działające przy powiatowych władzach administracji ogólnej;

- 5) sądy rozjemcze w Warszawie, Lwowie, Krakowie i Łodzi;
- 6) Sąd polubowny dla ubezpieczenia pensyjnego we Lwowie;
- 7) Wyższy Sąd Rozjemczy dla spraw bractw górniczych z siedzibą w Warszawie;
- 8) Bracki Sąd Rozjemczy w Katowicach.

Art. 413. Czynności wyższych urzędów ubezpieczeń i urzędów ubezpieczeń, nieobjęte zakresem działania sądów ubezpieczeń społecznych, przejmują z dniem wejścia w życie prawa niniejszego następujące organa administracji państwowej:

- 1) czynności wyższych urzędów ubezpieczeń, przewidziane w §§ 121, 149, 1276 i 1470 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. wojewódzkie władze administracji ogólnej, a przewidziane w § 1631 — władza nadzorcza;
- 2) czynności urzędów ubezpieczeń, przewidziane w §§ 119, 121, 149, 160, 1256, 1276, 1422, 1427, 1438, 1461 — 1463, 1465, 1466, 1470, 1550 i 1612 powołanej ordynacji ubezpieczeniowej — powiatowe władze administracji ogólnej;
- 3) czynności urzędów ubezpieczeń, przewidziane w §§ 1613, 1617, 1623, 1625 i 1629 powołanej ordynacji ubezpieczeniowej — powiatowe władze administracji ogólnej, a w miastach wydzielonych — zarządy miejskie;
- 4) orzekanie w sprawie zwolnienia od obowiązku ubezpieczenia, przewidziane w §§ 1240 i 1241 powołanej ordynacji ubezpieczeniowej — właściwa instytucja ubezpieczeń społecznych.

Art. 414. § 1. Zwierzchni nadzór nad kasami chorych i Zakładem Ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa w Chorzowie, działającymi na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, przejmują z dniem wejścia w życie prawa niniejszego Minister Opieki Społecznej; bezpośredni zaś nadzór nad tymi instytucjami sprawować będzie wojewoda śląski w zakresie, oznaczonym przez Ministra Opieki Społecznej w drodze rozporządzeń.

§ 2. Do rozstrzygania odwołań w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia na wypadek choroby na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego powołuje się komisje rozjemcze. Skład komisji rozjemczych, ich liczbę, sposób powoływania i tryb postępowania określa rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

§ 3. Czynności Wojewódzkiego Urzędu Ubezpieczeń, Wyższego Urzędu Ubezpieczeń w Katowicach i urzędów ubezpieczeń na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, nieobjęte zakresem działania sądów ubezpieczeń społecznych ani władz nadzorczych (§ 1) oraz nieprzekazane właściwym władzom w myśl przepisów artykułu poprzedzającego, zo-

staną przekazane z zastrzeżeniem § 2 władzom, określonym rozporządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej; rozporządzenie to unormuje również tryb postępowania w tych sprawach.

Art. 415. W ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509 i nast.) wprowadza się zmiany następujące:

- 1) w miejsce uchylonych przepisów karnych, zawartych w §§ 529 — 536 i 1487 — 1500, wprowadza się art. 269 — 286 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu obowiązującym, a ponadto stosuje się odpowiednio przepisy art. 227 i 228 tej ustawy;
- 2) § 1744 otrzymuje brzmienie:
„Sprawy, zakończone prawomocną decyzją instytucji ubezpieczeń społecznych, powinny być na wniosek strony lub z urzędu poddane ponownemu rozpatrzeniu, jeżeli zachodzą warunki, przewidziane w prawie o sądach ubezpieczeń społecznych do wznowienia postępowania.”.

Art. 416. W ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu, nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855), wprowadza się zmiany następujące:

- 1) w art. 33 ust. (1) otrzymuje brzmienie:
„Członek rady traci mandat w razie przyjęcia mandatu do rady Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo pełnienia czynności ławnika sądu ubezpieczeń społecznych, wreszcie, jeżeli zachodzą inne okoliczności, pozbawiające biernego prawa wyborczego (art. 29 i 30).”;
- 2) w art. 54 ust. (9) skreśla się, a ust. (10) otrzymuje numerację ust. (9) i następujące brzmienie:
„(9) Przepisy o postępowaniu komisji rozjemczej wydaje Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.”;
- 3) w art. 102 ust. (4) otrzymuje brzmienie:
„Spory między ubezpieczalnikami lub działającymi na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego kasami chorych a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (Funduszem Ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych) z tytułu rozrachunku rozstrzygają sądy ubezpieczeń społecznych.”;
- 4) w art. 255 dodaje się ust. (2) o brzmieniu następującym:
„(2) Władza nadzorcza nie może unieważniać ani zawieszać tych decyzji i uchwał instytucji ubezpieczeń społecznych, od których służy prawo skargi do sądów ubezpieczeń społecznych.”;

5) art. 284 otrzymuje brzmienie:

„(1) Kary, wymienione w art. 277, nakłada ubezpieczalnia społeczna.

(2) Do orzekania w sprawach o przestępstwa, określone w art. 269 — 276 i 279, powołane są władze administracji ogólnej.

(3) Do orzekania w sprawach o inne przestępstwa, określone w części VIII ustawy niniejszej, powołane są sądy powszechne.”.

Art. 417. W tytule VII pruskiej powszechnej ustawy górniczej w brzmieniu obwieszczenia pruskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu z dnia 17 czerwca 1912 r. (Zb. u. prusk. str. 137 i nast.) „ustawa o bractwach górniczych” § 57 otrzymuje brzmienie:

„Odwołania od decyzji administracji bractwa górniczego w sprawach świadczeń kasy chorych rozstrzyga komisja rozjemcza bractwa.

W skład komisji rozjemczej wchodzi po połowie przedstawiciele posiadaczy zakładów brackich i starsi braccy.

Sposób przeprowadzania wyborów członków komisji rozjemczej i ich zastępców oraz przewodniczącego i jego zastępcy, ilość członków komisji i ich zastępców oraz zasady odskodowania za udział w posiedzeniach normuje statut bractwa górniczego.

Komisja rozjemcza orzeka w zespołach, złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków lub ich zastępców po jednym z grupy starszych brackich i przedstawicieli posiadaczy zakładów brackich.

Odwołanie do komisji rozjemczej można zgłaszać nie później niż w ciągu dni trzydziestu od dnia doręczenia decyzji.

Przepisy o postępowaniu komisji rozjemczej wydaje Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.”.

Art. 418. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„W razie niemożności pełnienia przez pracownika obowiązków wskutek choroby lub nieszczęśliwego wypadku, jeżeli one nie zostały wywołane rozmyślnie, wskutek powołania go do ćwiczeń wojskowych rezerwy lub pełnienia obowiązków sędziego przysięgłego, ławnika sądu pracy, albo ławnika sądu ubezpieczeń społecznych, albo też wskutek wykluczenia go od zajęć przez władzę sanitarną dla zapobieżenia rozwojowi choroby zaraźliwej — pracownik zachowuje przez okres trzechmiesięczny prawo do wynagrodzenia w całości, chyba że w ciągu trzech miesięcy umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu

wskutek upływu czasu, wskutek ukończenia okresu wykonania określonej roboty, na który umowę zawarto, lub wskutek wypowiedzenia, dokonanego przed zaistnieniem jednej z przyczyn wyżej wymienionych.

Pracodawca może z wynagrodzenia strącać kwoty, jakie pracownik otrzyma ze Skarbu Państwa w czasie ćwiczeń wojskowych, pełnienia obowiązków sędziego przysięgłego, ławnika sądu pracy, lub ławnika sądu ubezpieczeń społecznych, albo też wykluczenia go od zajęć przez władzę sanitarną. W razie choroby lub nieszczęśliwego wypadku pracodawca może z wynagrodzenia strącać te kwoty, jakie pracownik otrzyma w gotówce z tytułu ubezpieczenia prawnopublicznego.”;

2) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Wypowiedzenie przez pracodawcę umowy o pracę nie może nastąpić podczas urlopu, choroby pracownika lub wykluczenia go od zajęć przez władzę sanitarną, o ile choroba lub wykluczenie od zajęć nie trwa dłużej, niż trzy miesiące, oraz podczas odbywania ćwiczeń wojskowych i pełnienia obowiązków sędziego przysięgłego, ławnika sądu pracy lub ławnika sądu ubezpieczeń społecznych.

Jeżeli pracownik zachoruje, zostanie wykluczony od zajęć, powołany do ćwiczeń wojskowych lub do pełnienia obowiązków sędziego przysięgłego, ławnika sądu pracy, albo też ławnika sądu ubezpieczeń społecznych, powinien zawiadomić o tym pracodawcę niezwłocznie pod rygorem utracenia uprawnień, z ust. 1 artykułu niniejszego wynikających.”.

Art. 419. Przy egzekucji sądowej orzeczenia sądu ubezpieczeń społecznych przeciwko instytucji ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ograniczenia egzekucji, zawartego w art. 578 § 2 Kodeksu Postępowania Cywilnego.

Art. 420. § 1. Wynagrodzenie za czynności zawodowe adwokatów w postępowaniu przed sądami i instytucjami ubezpieczeń społecznych określa taryfa, wydana w drodze rozporządzenia przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

§ 2. Umowa o wynagrodzenie wyższe od przewidzianego taryfą jest nieważna, jeżeli adwokat występuje jako pełnomocnik osoby, żądającej świadczeń ubezpieczeniowych.

§ 3. Przedstawiciel stowarzyszenia zawodowego nie może pobierać od strony wynagrodzenia za zastępstwo przed sądem ubezpieczeń społecznych. Przeciwna temu umowa jest nieważna. Sąd może nie dopuścić do występowania przed sądem ubezpieczeń społecznych

przedstawiciela stowarzyszenia zawodowego w przypadku posiadania wiadomości o pobieraniu wynagrodzenia od strony przez przedstawiciela stowarzyszenia.

§ 4. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Opieki Społecznej określa zasady i warunki prowadzenia spraw przed sądami ubezpieczeń społecznych przez przedstawicieli stowarzyszeń zawodowych.

Art. 421. § 1. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzeń przepisy o postępowaniu przed instytucjami ubezpieczeń społecznych, wykonywającymi ubezpieczenia, określone ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911).

§ 2. Rada Ministrów może również rozciągnąć powyższe przepisy na inne instytucje ubezpieczeń społecznych i odpowiednio je dostosować.

Art. 422. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Opieki Społecznej.

Art. 423. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1940 r., a co do spraw z zakresu zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia — z dniem 1 kwietnia 1941 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

477

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1939 r.

o utworzeniu urzędu celnego w Körösmező.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ciel we Lwowie ustanawia się kolejowy graniczny urząd celny w Körösmező.

§ 2. Utworzonemu w myśl § 1 urzędowi celnemu nadaje się uprawnienia urzędów celnych I kl. w zakresie odprawy celnej wywozo-

wej a II kl. w zakresie odprawy celnej przywozowej.

§ 3. 1. Znosi się urząd celny w Woronience.

2. Likwidację zniesionego urzędu celnego w Woronience porucza się urzędowi celnemu w Körösmező.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

478

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1939 r.

o utworzeniu podurzędu celnego w siedzibie przedsiębiorstwa Pierwsza Fabryka Lokomotyw w Polsce S. A. w Chrzanowie.

Na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ciel w Mysłowicach tworzy się w siedzibie przedsiębiorstwa „Pierwsza Fabryka Lokomotyw w Polsce S. A. w Chrzanowie” podurząd celny pod nazwą „Podurząd Celny w Chrzanowie — Fablok”.

2. Urzędem macierzystym tego podurzędu jest urząd celny w Katowicach.

§ 2. Do zakresu działania utworzonego w myśl § 1 podurzędu należy odprawa celna przywozowa gotowych części samochodowych i podwozi samochodowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*